

ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ.

ਸੁਧੀ ਰੰਜਨ ਦਾਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਸੀ. ਜੇ. ਟੀ. ਐਲ. ਵੈਂਕਟਰਮਾ ਅਈਅਰ,

ਸੁਧਾਂਸੂ ਕੁਮਾਰ ਦਾਸ, ਏ. ਕੇ. ਸਰਕਾਰ, ਅਤੇ ਵਿਵੀਅਨ ਬੋਸ, ਜੇ.ਜੇ.

ਨੇਹਿਰੀਆ ਰਾਮ-ਅਪੀਲਕਰਤਾ.

ਬਨਾਮ

1. ਭਾਰਤੀ ਸੰਘ (1957 ਦਾ ਸੀ.ਏ. ਨੰਬਰ 116),
2. ਸਿਹਤ ਸੇਵਾਵਾਂ ਦੇ ਡਾਇਰੈਕਟਰ ਜਨਰਲ, ਭਾਰਤ ਸਰਕਾਰ (1957 ਦਾ ਸੀ.ਏ. ਨੰਬਰ 117),
3. ਭਾਰਤ ਸਰਕਾਰ (1957 ਦਾ ਸੀ.ਏ. ਨੰਬਰ 117) --ਜਵਾਬਦੇਹ.

1957, 8 ਨਵੰਬਰ

ਭਾਰਤ ਦਾ ਸੰਵਿਧਾਨ (1950) - ਲੇਖ 309 ਅਤੇ 310- ਬੁਨਿਆਦੀ ਨਿਯਮ 9(4) - ਨਿਯਮਤ ਸਥਾਪਨਾ ਦੇ ਕੇਂਦਰ ਦੇ ਬਾਹਰ ਅਹੁਦੇ 'ਤੇ ਨਿਯੁਕਤ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦਾ ਕੇਂਦਰ-ਕੀ ਇਸ ਵਿੱਚ ਬਜ਼ੁਰਗਤਾ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕਰਨ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਹੈ ਦਫਤਰ-ਬੁਨਿਆਦੀ ਨਿਯਮ 111 ਅਤੇ 113-ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਵਾਧੂ ਪੋਸਟ 'ਤੇ ਹੱਕਦਾਰ ਹੋਣ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਵਿਦੇਸ਼ੀ ਸੇਵਾ-ਘੋਸ਼ਿਤ ਫ਼ਰਮਾਨ-ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਅਪੀਲ, ਨੂੰ ਤਬਦੀਲ ਕਰਨ ਲਈ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਹੈ, ਕੀ ਪਿਛਲੇ ਅਹੁਦੇ 'ਤੇ ਸੇਵਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਨ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਹੈ.

ਆਯੋਜਿਤ, ਉਹ ਬੁਨਿਆਦੀ ਨਿਯਮ 9(4) ਦੱਸਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੇਂਦਰ ਦਾ ਕੀ ਅਰਥ ਹੈ; ਇਸਦਾ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਵੱਖਰੀ ਇਕਾਈ ਵਜੋਂ ਮਨਜ਼ੂਰ ਇੱਕ ਸਥਾਪਨਾ ਜਾਂ ਸੇਵਾ (ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਸੇਵਾ ਦੇ ਇੱਕ ਹਿੱਸੇ ਨੂੰ ਸ਼ਾਮਲ ਕਰਨ ਲਈ ਸੋਧਿਆ ਗਿਆ) ਦੀ ਤਾਕਤ ਹੈ.

ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ, ਕਿ ਅਪ੍ਰੈਲ, 1930 ਵਿੱਚ ਜਿਸ ਅਹੁਦੇ 'ਤੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਪੱਕੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਨਿਯੁਕਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਉਹ ਕੇਂਦਰ ਦੇ ਬਾਹਰ ਸੀ

ਡਾਇਰੈਕਟਰ ਜਨਰਲ, ਇੰਡੀਅਨ ਮੈਡੀਕਲ ਸਰਵਿਸ ਦੀ ਨਿਯਮਤ ਸਥਾਪਨਾ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਪ੍ਰਬੰਧਕੀ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਉਸਦੇ ਨਿਯੰਤਰਣ ਅਧੀਨ ਹੈ ਅਤੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਉਸ ਦਫਤਰ ਦੀ ਨਿਯਮਤ ਸਥਾਪਨਾ ਦਾ ਮੈਂਬਰ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਉਹ ਉਸ ਦਫਤਰ ਵਿਚ ਬਜ਼ੁਰਗਤਾ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕਰਨ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਨਹੀਂ ਸੀ।

ਆਯੋਜਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ, ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਉਸ ਵਾਧੂ ਅਹੁਦੇ 'ਤੇ ਅਧਿਕਾਰ ਰੱਖਿਆ ਜਿਸ ਵਿਚ ਉਸ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ; ਇਸ ਲਈ, ਵਿਦੇਸ਼ੀ ਸੇਵਾ 'ਤੇ ਉਸ ਦਾ ਤਬਾਦਲਾ ਬੁਨਿਆਦੀ ਨਿਯਮ 111 ਦੇ ਤਹਿਤ ਮੰਨਣਯੋਗ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਉਹ ਆਪਣੇ ਤਬਾਦਲੇ ਤੋਂ ਤੁਰੰਤ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿਸੇ ਕੇਡਰ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਬੁਨਿਆਦੀ ਨਿਯਮ 113 ਦੀ ਕੋਈ ਅਰਜ਼ੀ ਨਹੀਂ ਸੀ।

ਕਿਹਾ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਉਸ ਨੂੰ ਦਿੱਤੇ ਕੰਮ ਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਇਸ ਲਈ ਕਰਨ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਨੇ ਅਦਾਲਤ ਤੋਂ ਫ਼ਰਮਾਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਇਹ ਫ਼ਰਮਾਨ ਸਿਰਫ਼ ਘੋਸ਼ਣਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਸੀ ਅਤੇ ਇੱਥੋਂ ਤਕ ਕਿ ਉਸ ਫ਼ਰਮਾਨ ਨੂੰ ਵੀ ਜਵਾਬਦੇਹ ਨੇ ਇਸ ਤੋਂ ਅਪੀਲ ਕਰਦਿਆਂ ਖ਼ਤਰੇ ਵਿੱਚ ਪਾ ਦਿੱਤਾ ਸੀ।

1951 ਦੀ ਸਿਵਲ ਰੈਗੂਲਰ ਪਹਿਲੀ ਅਪੀਲ ਨੰ. 190 ਅਤੇ ਸਿਵਲ ਰਾਈਟ ਨੰ. 1952 ਦਾ 82-ਡੀ ਵਿਚ ਦਿੱਲੀ ਵਿਖੇ ਪੰਜਾਬ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਸਰਕਟ ਬੈਂਚ ਦੀ 30 ਅਕਤੂਬਰ, 1953 ਨੂੰ ਜੱਜਮੈਂਟ ਐਂਡ ਆਰਡਰ ਤੋਂ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਛੁੱਟੀ ਦੁਆਰਾ ਅਪੀਲ।

ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਲਈ: ਸ੍ਰੀ ਡੀ. ਆਰ. ਪ੍ਰੇਮ, ਸੀਨੀਅਰ ਵਕੀਲ. (ਐਮ/ਐਸ. ਟੀ. ਐੱਸ. ਵੈਂਕਟਰਮਨ ਅਤੇ ਕੇ. ਆਰ. ਚੌਧਰੀ, ਐਡਵੋਕੇਟ, ਉਸਦੇ ਨਾਲ)।

ਜਵਾਬ ਦੇਣ ਵਾਲਿਆਂ ਲਈ: ਐਮ/ਐਸ. ਆਰ. ਗਣਪਤੀ ਅਈਅਰ, ਪੇਰਸ ਏ. ਮਹਿਤਾ ਅਤੇ ਆਰ. ਐਚ. ਢੇਬਰ, ਐਡਵੋਕੇਟ।

ਨਿਰਣਾ

ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਇਸ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ:

ਐਸ.ਕੇ.ਦਾਸ, ਜੇ.-ਇਹ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਛੁੱਟੀ ਦੁਆਰਾ ਦੇ ਅਪੀਲ ਹਨ. ਪੀਟੀ. ਨੇਹਿਰੀਆ ਰਾਮ ਦੇਵਾਂ ਅਪੀਲਾਂ ਵਿਚ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਹੈ. ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵੀ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਸੀ (ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੰ. 1955 ਦਾ 397) ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਆਰਟੀਕਲ 32 ਦੇ ਤਹਿਤ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਸਨੇ ਭਾਰਤੀ ਸੰਘ ਨੂੰ ਉਚਿਤ ਰਿੱਟ ਜਾਰੀ ਕਰਨ ਲਈ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਜਵਾਬਦੇਹ 1, ਅਤੇ ਡਾਇਰੈਕਟਰ- ਸਿਹਤ ਸੇਵਾਵਾਂ ਦੇ ਜਨਰਲ, ਨਵੀਂ ਦਿੱਲੀ, ਜਵਾਬਦੇਹ 2, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵ ਦੇਣ ਤੋਂ ਮਨ੍ਹਾ ਕਰਨ ਲਈ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੰਦੇ ਹਨ

3 ਅਕਤੂਬਰ, 1955 ਨੂੰ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਵਿਰੁੱਧ ਜਵਾਬਦੇਹ 2 ਦੁਆਰਾ ਬਰਖਾਸਤਗੀ ਦਾ ਆਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਹ 1 ਪਟੀਸ਼ਨ, ਹਾਲਾਂਕਿ, ਵਾਪਸ ਲੈਣ ਵਜੋਂ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ, ਮੌਜੂਦਾ ਫੈਸਲਾ ਦੇ ਅਪੀਲਾਂ ਤੱਕ ਸੀਮਤ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਸ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਸੰਬੰਧਿਤ ਤੱਥ ਹੇਠਾਂ ਦੱਸੇ ਗਏ ਹਨ।

ਪ ਹਿਲਾਂ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਰਾਇਲ ਏਅਰ ਫੋਰਸ ਦੇ ਦਫਤਰ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸਿਵਲੀਅਨ ਕਲਰਕ ਵਜੋਂ ਸਥਾਈ ਨਿਯੁਕਤੀ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਨੰ. 3 (ਭਾਰਤ) ਵਿੰਗ, ਕਵੇਟ. 17 ਮਾਰਚ, 1928 ਨੂੰ, ਉਸਨੇ ਡਾਇਰੈਕਟਰ-ਜਨਰਲ, ਇੰਡੀਅਨ ਮੈਡੀਕਲ ਸਰਵਿਸ, ਨਵੀਂ ਦਿੱਲੀ (ਹੁਣ ਡਾਇਰੈਕਟਰ-ਜਨਰਲ ਵਜੋਂ ਜਾਣਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਦੇ ਦਫਤਰ ਵਿੱਚ ਕਲਰਕ ਦੇ ਅਹੁਦੇ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਦਿੱਤੀ, ਸਿਹਤ ਸੇਵਾਵਾਂ, ਨਵੀਂ ਦਿੱਲੀ). ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਆਪਣੀ ਅਰਜ਼ੀ ਵਿੱਚ ਸਫਲ ਹੋ ਗਿਆ ਅਤੇ 28 ਮਾਰਚ 1928 ਨੂੰ ਉਸ ਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਕਿ ਡਾਇਰੈਕਟਰ ਜਨਰਲ ਦੇ ਦਫਤਰ ਵਿੱਚ 75-4-155 ਰੁਪਏ ਦੇ ਗ੍ਰੇਡ ਵਿੱਚ ਇਕ ਅਸਾਮੀ ਖਾਲੀ ਹੈ., ਅੱਗੇ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਕਿ ਨਿਯੁਕਤੀ ਪਹਿਲੇ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਇਕ ਸਾਲ ਲਈ ਹੋਵੇਗੀ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਇਸ ਦੇ ਸਥਾਈ ਹੋਣ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਸੀ ਅਤੇ ਜੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਇਸ ਅਹੁਦੇ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਲਈ ਸਹਿਮਤ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਉਸਨੂੰ 16 ਅਪ੍ਰੈਲ 1928 ਨੂੰ ਸ਼ਿਮਲਾ ਵਿਖੇ ਡਾਇਰੈਕਟਰ ਜਨਰਲ ਦੇ ਦਫਤਰ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਣ ਦਾ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਰਾਇਲ ਏਅਰ ਫੋਰਸ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਅਪੀਲ ਵੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ 28 ਫਰਵਰੀ, 1929 ਤੱਕ ਰਾਇਲ ਏਅਰ ਫੋਰਸ ਵਿੱਚ ਉਸ ਦੇ ਸਥਾਈ ਅਹੁਦੇ 'ਤੇ ਪੱਕਾ ਅਧਿਕਾਰ ਦੇਵੇ, ਕਿਸ ਤਾਰੀਖ ਤੱਕ ਡਾਇਰੈਕਟਰ ਜਨਰਲ ਦੇ ਦਫਤਰ ਵਿੱਚ ਨਿਯੁਕਤੀ ਦੀ ਸਥਾਈਤਾ ਦੇ ਸਵਾਲ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਸੀ। ਅਪੀਲਕਰਤਾ 16 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1928 ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਨਵੇਂ ਅਹੁਦੇ 'ਤੇ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਇਆ। 26 ਫਰਵਰੀ, 1930 ਨੂੰ, ਸਿੱਖਿਆ, ਸਿਹਤ ਅਤੇ ਭੂਮੀ ਵਿਭਾਗ ਵਿੱਚ ਭਾਰਤ ਸਰਕਾਰ, ਜੋ ਕਿ ਹੁਣ ਤੱਕ ਡਾਇਰੈਕਟਰ-ਜਨਰਲ ਦੇ ਦਫਤਰ ਤੱਕ ਨਿਯੰਤਰਣ ਵਿਭਾਗ ਸੀ, ਸਬੰਧਤ ਭਾਰਤੀ ਮੈਡੀਕਲ ਸੇਵਾ ਨੇ 1 ਅਪ੍ਰੈਲ 1930 ਤੋਂ ਡਾਇਰੈਕਟਰ-ਜਨਰਲ ਦੇ ਦਫਤਰ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਵਾਧੂ ਕਲਰਕ ਦੀ ਨਿਯੁਕਤੀ ਨੂੰ 75-4-155 ਰੁਪਏ ਦੇ ਗ੍ਰੇਡ ਵਿੱਚ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦੇ ਦਿੱਤੀ ਸੀ। ਇੰਡੀਅਨ ਰਿਸਰਚ ਫੰਡ ਐਸੋਸੀਏਸ਼ਨ ਦੇ ਕੰਮ ਨਾਲ ਇਸ ਸਮਝ 'ਤੇ ਨਜਿੱਠਣ ਲਈ ਕਿ ਨਿਯੁਕਤੀ ਦੀ ਔਸਤ ਲਾਗਤ ਇਕੱਠੇ

ਛੁੱਟੀ ਅਤੇ ਪੈਨਸ਼ਨਰੀ ਯੋਗਦਾਨ ਦੇ ਨਾਲ ਐਸੋਸੀਏਸ਼ਨ ਤੋਂ ਮੁੜ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਸੀ.. 30 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1930 ਨੂੰ, ਡਾਇਰੈਕਟਰ ਜਨਰਲ, ਇੰਡੀਅਨ ਮੈਡੀਕਲ ਸਰਵਿਸ, ਨੇ ਲੋਕ ਸੇਵਾ ਕਮਿਸ਼ਨ ਦੇ ਸਕੱਤਰ ਨੂੰ ਪੱਤਰ ਲਿਖ ਕੇ ਸੂਚਿਤ ਕੀਤਾ ਕਿ ਨਿਯੁਕਤੀ ਭਾਰਤੀ ਖੋਜ ਫੰਡ ਐਸੋਸੀਏਸ਼ਨ ਦੇ ਕੰਮ ਲਈ ਭਾਰਤ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਇੱਕ ਵਾਧੂ ਕਲਰਕ ਨੂੰ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ; ਡਾਇਰੈਕਟਰ ਜਨਰਲ ਨੇ ਫਿਰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਵਾਧੂ ਅਹੁਦੇ ਦੀ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਸੀ, ਜੋ ਪਹਿਲਾਂ ਰਾਇਲ ਏਅਰ ਫੋਰਸ, ਕਵੇਟਾ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸਥਾਈ ਅਹੁਦਾ ਸੰਭਾਲਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਇੱਕ ਉਮੀਦਵਾਰ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜੋ ਪਬਲਿਕ ਸਰਵਿਸ ਕਮਿਸ਼ਨ ਵਿੱਚੋਂ ਪਾਸ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਕਮਿਸ਼ਨ ਨੂੰ ਉਕਤ ਅਹੁਦੇ 'ਤੇ ਉਸ ਦੀ ਸਥਾਈ ਨਿਯੁਕਤੀ ਨੂੰ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦੇਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ. ਇਸ ਨੂੰ ਸੈਕਟਰੀ, ਲੋਕ ਸੇਵਾ ਕਮਿਸ਼ਨ ਨੇ ਹੇਠ ਲਿਖਿਆਂ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ: -

"ਤੁਹਾਡੇ ਪੱਤਰ ਨੰਬਰ 219/516 ਦੇ ਹਵਾਲੇ ਨਾਲ, ਮਿਤੀ 30 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1930 ਨੂੰ, ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਕਹਿਣ ਲਈ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਲੋਕ ਸੇਵਾ ਕਮਿਸ਼ਨ ਨੂੰ ਅਸਥਾਈ ਕਲਰਕ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕਰਨ 'ਤੇ ਕੋਈ ਇਤਰਾਜ਼ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੋ ਇਸ ਸਮੇਂ ਭਾਰਤੀ ਖੋਜ ਫੰਡ ਐਸੋਸੀਏਸ਼ਨ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇ 'ਤੇ ਕੰਮ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ ਇਸ ਸ਼ਰਤ 'ਤੇ ਕਿ ਇਹ ਉਸ ਨੂੰ ਸਕੱਤਰੇਤ ਅਤੇ ਇਸ ਨਾਲ ਜੁੜੇ ਦਫਤਰਾਂ ਵਿਚ ਰੁਟੀਨ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਕਲਰਕ ਵਜੋਂ ਨਿਯੁਕਤੀ ਦਾ ਕੋਈ ਦਾਅਵਾ ਨਹੀਂ ਕਰੇਗਾ."

ਲੋਕ ਸੇਵਾ ਕਮਿਸ਼ਨ ਦਾ ਇਹ ਜਵਾਬ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਦਿਖਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਸ ਸ਼ਰਤ ਨੂੰ ਨੋਟ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਕੋਲ ਰੁਟੀਨ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਕਲਰਕ ਵਜੋਂ ਨਿਯੁਕਤੀ ਦਾ ਕੋਈ ਦਾਅਵਾ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ ਸਕੱਤਰੇਤ ਜਾਂ ਜੁੜੇ ਦਫਤਰਾਂ ਵਿਚ, ਡਾਇਰੈਕਟਰ ਜਨਰਲ, ਇੰਡੀਅਨ ਮੈਡੀਕਲ ਸਰਵਿਸ ਦਾ ਦਫਤਰ, ਸਕੱਤਰੇਤ ਨਾਲ ਜੁੜਿਆ ਇਕ ਦਫਤਰ ਹੈ. 26 ਮਈ, 1930 ਨੂੰ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਲੋਕ ਸੇਵਾ ਕਮਿਸ਼ਨ ਦਾ ਪੱਤਰ ਵੇਖਿਆ ਅਤੇ ਨੋਟ ਕੀਤਾ- "ਦੇਖਿਆ. ਧੰਨਵਾਦ". 12 ਜੂਨ, 1930 ਨੂੰ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਹੋਈ

ਵਾਯੂ ਪੋਸਟ 1 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1930 ਤੋਂ ਲਾਗੂ ਹੋਵੇਗੀ. 10 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1931 ਨੂੰ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਭਾਰਤੀ ਖੇਜ ਫੰਡ ਐਸੋਸੀਏਸ਼ਨ ਦੇ ਅਧੀਨ ਵਿਦੇਸ਼ੀ ਸੇਵਾ 'ਤੇ 120-8-160—10—350 ਰੁਪਏ ਦੇ ਗ੍ਰੇਡ ਵਿੱਚ ਦੂਜੇ ਦਰਜੇ ਦੇ ਸਹਾਇਕ ਵਜੋਂ ਤਬਦੀਲ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ. ਇਸ ਸ਼ਰਤ ਤੇ ਕਿ ਐਸੋਸੀਏਸ਼ਨ ਛੁੱਟੀ ਅਤੇ ਪੈਨਸ਼ਨਰੀ ਦੇ ਨਾਲ ਪੋਸਟ ਦੀ ਐਸਤ ਕੀਮਤ ਅਦਾ ਕਰਨਾ ਜਾਰੀ ਰੱਖੇਗੀ: ਯੋਗਦਾਨ, ਆਦਿ. ਅਪੀਲਕਰਤਾ 17 ਸਤੰਬਰ, 1944 ਤੱਕ ਇੰਡੀਅਨ ਰਿਸਰਚ ਫੰਡ ਐਸੋਸੀਏਸ਼ਨ ਦੇ ਅਧੀਨ ਸੇਵਾ ਕਰਦਾ ਰਿਹਾ, ਥੋੜੇ ਸਮੇਂ ਲਈ ਕੁਝ ਬਰੇਕਾਂ ਦੇ ਨਾਲ. ਜਿਸ ਦੌਰਾਨ ਉਹ ਡਾਇਰੈਕਟਰ ਜਨਰਲ ਦੇ ਦਫ਼ਤਰ ਵਿੱਚ ਸਹਾਇਕ, ਪਹਿਲੇ ਦਰਜੇ ਜਾਂ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਗ੍ਰੇਡ, 200-12-440 ਰੁਪਏ ਵਿੱਚ ਕੰਮ ਕਰਨ ਲਈ ਵਾਪਸ ਪਰਤਿਆ. 10 ਜੂਨ, 1932 ਨੂੰ, ਗਵਰਨਰ ਜਨਰਲ-ਇਨ-ਕੌਂਸਲ ਨੇ 10 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1931 ਤੋਂ ਇੰਡੀਅਨ ਰਿਸਰਚ ਫੰਡ ਐਸੋਸੀਏਸ਼ਨ ਦੇ ਅਧੀਨ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਵਿਦੇਸ਼ੀ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਤਬਦੀਲ ਕਰਨ ਦੀ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦੇ ਦਿੱਤੀ. 15 ਅਗਸਤ, 1944 ਨੂੰ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਸੈਕਟਰੀ, ਇੰਡੀਅਨ ਰਿਸਰਚ ਫੰਡ ਐਸੋਸੀਏਸ਼ਨ ਨੂੰ ਇੱਕ ਨੁਮਾਇੰਦਗੀ ਕੀਤੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਉਸਦੇ ਮਾਪਿਆਂ ਦੇ ਦਫ਼ਤਰ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇ. ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਕਾਰਨ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨਾਲ "ਉਦਾਸੀਨ ਵਿਵਹਾਰ ਕੀਤਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਅਤੀਤ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਗਲਤ ਧਾਰਨਾਵਾਂ ਸਨ ਅਤੇ ਭਵਿੱਖ ਵਿੱਚ ਵੀ ਅਜਿਹੀਆਂ ਗਲਤਫਹਿਮੀਆਂ ਹੋ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ." 11 ਸਤੰਬਰ 1944 ਨੂੰ ਭਾਰਤੀ ਖੇਜ ਫੰਡ ਐਸੋਸੀਏਸ਼ਨ ਦੇ ਸਕੱਤਰ ਡਾ. ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਇਹ ਕਹਿਣ ਲਈ ਲਿਖਿਆ ਕਿ ਡਾਇਰੈਕਟਰ ਜਨਰਲ ਦੇ ਦਫ਼ਤਰ ਵਿੱਚ ਤਬਦੀਲੀ ਲਈ ਉਸ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵ ਨਾਲ ਡਾਇਰੈਕਟਰ ਜਨਰਲ ਦੇ ਦਫ਼ਤਰ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ 18 ਸਤੰਬਰ 1944 ਤੋਂ. ਕਿਉਂਕਿ ਡਾਇਰੈਕਟਰ ਜਨਰਲ ਦੀ ਪਿਛਲੀ ਸਹਿਮਤੀ ਉਲਟਾਉਣ ਲਈ ਪ੍ਰਾਪਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਕੁਦਰਤੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕੁਝ ਮੁਸ਼ੀਬਤ ਆਈ ਅਤੇ ਡਾਇਰੈਕਟਰ ਜਨਰਲ ਨੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਇੰਡੀਅਨ ਰਿਸਰਚ ਫੰਡ ਐਸੋਸੀਏਸ਼ਨ ਨੂੰ ਡਿਊਟੀ ਲਈ ਰਿਪੋਰਟ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ. ਫਿਰ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਨਵੰਬਰ, 1944 ਅਤੇ ਜਨਵਰੀ, 1945 ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਨੁਮਾਇੰਦਗੀਆਂ ਕੀਤੀਆਂ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਸਨੇ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਹ ਅਹੁਦਾ ਜੇ ਨਿਯਮਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਥਾਈ ਅਹੁਦਾ ਸੀ

ਡਾਇਰੈਕਟਰ ਜਨਰਲ, ਇੰਡੀਅਨ ਮੈਡੀਕਲ ਸਰਵਿਸ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ, ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਉਸਦਾ ਇਲਾਜ ਮਾਤਾ-ਪਿਤਾ ਦੇ ਦਫਤਰ ਵਿਚ ਤਬਦੀਲ ਹੋਣ ਤੇ, ਇਕ ਸੀਨੀਅਰ ਸਹਾਇਕ ਵਜੋਂ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜੋ ਸਾਰੇ ਵਾਧੇ ਅਤੇ ਤਰੱਕੀਆਂ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਸੀ, ਡਾਇਰੈਕਟਰ ਜਨਰਲ, ਇੰਡੀਅਨ ਮੈਡੀਕਲ ਸਰਵਿਸ ਦੀ ਨਿਯਮਤ ਸਥਾਪਨਾ ਦੇ ਸਥਾਈ ਮੈਂਬਰ ਲਈ ਉਪਲਬਧ. ਇਹਨਾਂ ਪ੍ਰਸਤੁਤੀਆਂ ਲਈ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਹੇਠ ਲਿਖਿਆਂ ਜਵਾਬ ਮਿਲਿਆ: -

"ਸੈਕਟਰੀ, ਆਈ.ਆਰ.ਐਫ.ਏ., ਦੇ ਇੱਕ ਤਾਜ਼ਾ ਸੰਚਾਰ ਦੇ ਜਵਾਬ ਵਿੱਚ, ਭਾਰਤ ਸਰਕਾਰ, ਈ. ਐਚ. & ਐੱਲ. ਵਿਭਾਗ ਨੇ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ ਕਿ ਸ੍ਰੀ ਨੇਹਿਰੀਆ ਰਾਮ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪੱਤਰਾਂ ਨੰ. ਐਫ. 9-22/39-ਐਚ, ਮਿਤੀ 8 ਅਗਸਤ, 1939, ਅਤੇ ਨੰ. ਐਫ. 37-13/41-ਐਚ, ਮਿਤੀ 27 ਨਵੰਬਰ, 1941 ਨੂੰ. ਇਨ੍ਹਾਂ ਹੁਕਮਾਂ ਵਿਚ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ-

(1) ਕਿ ਸ੍ਰੀ ਨੇਹਿਰੀਆ ਰਾਮ ਦਾ ਮਹੱਤਵਪੂਰਣ ਅਹੁਦਾ ਆਈ.ਆਰ.ਐਫ.ਏ. ਦੇ ਕੰਮ ਲਈ ਇਸ ਦਫਤਰ ਨਾਲ ਜੁੜਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ. ;

(2) ਕਿ ਇਹ ਦਫਤਰ ਨਿਯਮਤ ਕੇਡਰ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਹੈ;

(3) ਕਿ ਸ੍ਰੀ ਨੇਹਿਰੀਆ ਰਾਮ ਨੂੰ ਉਸ ਕੇਡਰ ਵਿਚ ਖਾਲੀ ਹੋਣ ਦੀ ਘਟਨਾ 'ਤੇ ਇਸ ਦਫਤਰ ਦੇ ਨਿਯਮਤ ਕੇਡਰ ਵਿਚ ਲੀਨ ਨਹੀਂ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ; ਅਤੇ

(4) ਕਿ ਸ੍ਰੀ ਨੇਹਿਰੀਆ ਰਾਮ ਦੇ ਰਿਟਾਇਰ ਹੋਣ ਤਕ ਇਸ ਕੇਡਰ ਦੇ ਬਾਹਰ ਅਹੁਦਾ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ.

ਸ੍ਰੀ ਨੇਹਿਰੀਆ ਰਾਮ ਦੀ ਉਪਰੋਕਤ ਅਹੁਦੇ 'ਤੇ ਪੁਸ਼ਟੀ ਉਦੋਂ ਹੀ ਹੋਈ ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਲਿਖਤੀ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਇਹ ਸ਼ਰਤ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰ ਲਈ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਇਸ ਦਫਤਰ ਦੀ ਨਿਯਮਤ ਸਥਾਪਨਾ ਸਮੇਂ ਕਿਸੇ ਅਹੁਦੇ ਲਈ ਕੋਈ ਦਾਅਵਾ ਨਹੀਂ ਕਰਨਗੇ. ਇਹ ਸ਼ਰਤ ਲਗਾਈ ਗਈ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਇਕ "ਅਯੋਗ ਕਲਰਕ" ਹੈ

ਅਪੀਲਕਰਤਾ, ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਸ ਆਦੇਸ਼ ਤੋਂ ਅਸੰਤੁਸ਼ਟ ਸੀ ਅਤੇ ਹੋਰ ਪੇਸ਼ਕਾਰੀ ਕਰਦਾ ਰਿਹਾ, ਅਤੇ ਆਖਰਕਾਰ 17 ਦਸੰਬਰ, 1945 ਨੂੰ, ਉਸਨੇ ਇੰਡੀਅਨ ਰਿਸਰਚ ਫੰਡ ਐਸੋਸੀਏਸ਼ਨ ਦੇ ਦਫਤਰ ਵਿੱਚ ਕੰਮ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਸਮਰੱਥਾ ਜ਼ਾਹਰ ਕੀਤੀ, ਜਿਸਨੂੰ ਉਸਨੇ ਇੱਕ "ਨਿੱਜੀ ਸੰਸਥਾ" ਵਜੋਂ ਦਰਸਾਇਆ। ਇਹ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਫਿਰ 14 ਦਸੰਬਰ, 1945 ਤੋਂ ਮੁਅੱਤਲ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਸ ਤਰੀਕ ਨੂੰ ਉਸਨੇ ਡਾਇਰੈਕਟਰ ਜਨਰਲ, ਇੰਡੀਅਨ ਮੈਡੀਕਲ ਸਰਵਿਸ ਦੇ ਦਫਤਰ ਨਾਲ ਜੁੜੇ ਕਲਰਕ ਦੇ ਅਹੁਦੇ 'ਤੇ ਆਪਣੀ ਡਿਊਟੀ ਵਿਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਣਾ ਸੀ, ਭਾਰਤੀ ਖੋਜ ਫੰਡ ਐਸੋਸੀਏਸ਼ਨ ਦੇ ਕੰਮ ਲਈ. 10 ਜਨਵਰੀ, 1946 ਨੂੰ ਅਪੀਲਕਰਤਾ 'ਤੇ ਚਾਰਜਸ਼ੀਟ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਜਿਸ ਦਾ ਅਸਰ ਇਹ ਹੋਇਆ ਕਿ ਉਸ ਦੀ ਛੁੱਟੀ ਦਸ ਦਿਨਾਂ ਲਈ ਖਤਮ ਹੋਣ ਤੇ, ਉਸਨੇ ਇੰਡੀਅਨ ਰਿਸਰਚ ਫੰਡ ਐਸੋਸੀਏਸ਼ਨ ਦੇ ਕੰਮ ਲਈ ਡਾਇਰੈਕਟਰ ਜਨਰਲ, ਇੰਡੀਅਨ ਮੈਡੀਕਲ ਸਰਵਿਸ ਦੇ ਦਫਤਰ ਨਾਲ ਜੁੜੇ ਕਲਰਕ ਦੇ ਆਪਣੇ ਮਹੱਤਵਪੂਰਣ ਅਹੁਦੇ 'ਤੇ ਵਾਪਸ ਜਾਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ. ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਇੱਕ ਲਿਖਤੀ ਬਿਆਨ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਕੁਝ ਹੋਰ ਪ੍ਰਸਤੁਤੀਆਂ ਦਿੱਤੀਆਂ. 5 ਸਤੰਬਰ, 1946 ਨੂੰ, ਮੁਅੱਤਲ ਆਦਿ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਸੋਧਿਆ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਹੇਠ ਦਿੱਤੇ ਆਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਪਾਸ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ:

"ਸ੍ਰੀ. ਨੇਹਿਰੀਆ ਰਾਮ ਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਵਿਸ਼ੇ 'ਤੇ ਮੌਜੂਦਾ ਆਦੇਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਸੋਧਣ ਵੇਲੇ ਭਾਰਤ ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਹੈ ਕਿ ਵਾਧੂ ਕੇਡਰ ਦੇ ਅਹੁਦੇ ਨੂੰ ਜਾਰੀ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ ਜੋ ਅਸਲ ਵਿਚ ਮਨਜ਼ੂਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ IRFA ਦਾ ਕੰਮ ਉਹ ਭਵਿੱਖ ਵਿੱਚ ਆਮ ਕੰਮ ਦੇ ਦਫਤਰ ਵਿੱਚ ਨੈਕਰੀ ਕਰੇਗਾ. ਉਹ ਮੌਜੂਦਾ ਅਯੋਗਤਾਵਾਂ, ਅਰਥਾਤ, ਇਸ ਵਿਸ਼ੇ ਦਾ ਬਣਿਆ ਰਹੇਗਾ, ਕਿ ਉਸ ਕੋਲ ਸਕੱਤਰੇਤ ਜਾਂ ਇਸ ਨਾਲ ਜੁੜੇ ਦਫਤਰਾਂ ਵਿਚ ਰੁਟੀਨ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਕਲਰਕ ਵਜੋਂ ਨਿਯੁਕਤੀ ਕਰਨ ਜਾਂ ਇਸ ਦਫਤਰ ਦੀ ਮੰਤਰੀ ਮੰਡਲ ਦੀ ਨਿਯਮਤ ਕੇਡਰ ਵਿਚ ਸ਼ਾਮਲ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਦਾਅਵਾ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ.

ਉਪਰੋਕਤ ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਸ੍ਰੀ ਨੇਹੀਰੀਆ ਰਾਮ ਨੂੰ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਕੈਪਟਨ ਜੇ ਐਮ. ਰਿਚਰਡਸਨ, ਡੀ.ਏ.ਡੀ.ਜੀ. (ਪੀ), ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਡਿਊਟੀ ਲਈ ਦਫਤਰ ਸ਼ਿਮਲਾ ਵਿਚ ਤੁਰੰਤ ਖੁਦ ਰਿਪੋਰਟ ਕਰੇ.. ਉਸ ਨੂੰ ਭਾਰਤੀ ਮੈਡੀਕਲ ਸਮੀਖਿਆ ਸੈਕਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਤਾਇਨਾਤ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ."

ਉਪਰੋਕਤ ਆਦੇਸ਼ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਦਿਆਂ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਸ਼ਿਮਲਾ ਵਿਖੇ ਅਤੇ 30 ਮਾਰਚ 1948 ਨੂੰ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਇਆ, ਉਸਨੇ ਭਾਰਤ ਸੰਘ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਮੁਕੱਦਮਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਇਹ ਘੋਸ਼ਣਾ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਸਥਾਈ ਨਿਯਮਤ ਮੰਤਰੀ ਮੰਡਲ ਦੇ ਮੈਂਬਰ ਵਜੋਂ ਭਾਰਤ ਸੰਘ ਦੀ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਸੀ ਡਾਇਰੈਕਟਰ ਜਨਰਲ, ਇੰਡੀਅਨ ਮੈਡੀਕਲ ਸਰਵਿਸ ਦਾ ਦਫਤਰ. ਉਸਨੇ ਕੁਝ ਹੋਰ ਰਾਹਤ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਵੀ ਕੀਤਾ ਜੋ ਹਾਲਾਂਕਿ, ਛੱਡ ਦਿੱਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ. ਇਹ ਮੁਕੱਦਮਾ 10 ਮਾਰਚ 1951 ਨੂੰ ਦਿੱਲੀ ਦੇ ਵਿਦਵਾਨ ਸੁਬਾਰਡੀਨੇਟ ਜੱਜ ਨੇ ਸੁਣਾਇਆ ਸੀ. ਇੰਡੀਆ ਯੂਨੀਅਨ ਨੇ 1951 ਦੀ ਪਹਿਲੀ ਅਪੀਲ ਨੰਬਰ 190 ਹੇਠ ਕਰਕੇ ਅਪੀਲ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਸੀ. ਇਸ ਅਪੀਲ ਨੂੰ ਪੰਜਾਬ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੇ 30 ਅਕਤੂਬਰ 1953 ਦੇ ਆਪਣੇ ਫੈਸਲੇ ਦੁਆਰਾ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ. ਨਤੀਜਾ ਇਹ ਹੋਇਆ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦਾ ਮੁਕੱਦਮਾ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ. ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਪੰਜਾਬ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੂੰ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਅਪੀਲ ਕਰਨ ਲਈ ਛੁੱਟੀ ਲਈ ਇੱਕ ਸਰਟੀਫਿਕੇਟ ਮੰਗਿਆ. ਉਸ ਅਰਜ਼ੀ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ. ਫਿਰ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਵਿਚ ਦਾਖਲ ਹੋ ਕੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਛੁੱਟੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ, ਅਤੇ 1951 ਦੀ ਪਹਿਲੀ ਅਪੀਲ ਨੰਬਰ 190 ਵਿੱਚ 1957 ਸਿਵਲ ਅਪੀਲ ਨੰ. 116 ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਛੁੱਟੀ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਦਿਆਂ ਦਾਇਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ 30 ਅਕਤੂਬਰ 1953 ਨੂੰ ਪੰਜਾਬ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਅਤੇ ਫ਼ਰਮਾਨ ਵਿਰੁੱਧ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ.,

1957 ਦੀ ਸਿਵਲ ਅਪੀਲ ਨੰਬਰ 117, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀਆਂ ਕਥਿਤ ਸ਼ਿਕਾਇਤਾਂ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਜਾਰੀ ਰੱਖਦੀ ਹੈ ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਦਿੱਲੀ ਦੇ ਵਿਦਵਾਨ ਸਬ-ਆਰਡੀਨੇਟ ਜੱਜ ਤੋਂ ਆਪਣਾ ਫ਼ਰਮਾਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਲਿਆ ਸੀ. ਅਸੀਂ ਉਸ ਫ਼ਰਮਾਨ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਭਾਰਤ ਸੰਘ ਨੇ 24 ਜੁਲਾਈ, 1951 ਨੂੰ ਅਪੀਲ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਸੀ. ਉਸ ਅਪੀਲ ਦੇ ਸਮੇਂ ਦੌਰਾਨ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਧਾਰਾ 226 ਦੇ ਤਹਿਤ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦੇ ਜ਼ਰੀਏ ਪੰਜਾਬ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦਾਇਰ ਕੀਤਾ ਸੀ

ਡਾਇਰੈਕਟਰ ਜਨਰਲ, ਸਿਹਤ ਸੇਵਾਵਾਂ, ਨਵੀਂ ਦਿੱਲੀ ਨੂੰ ਨਿਰਦੇਸ਼ਤ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਇੱਕ ਰਿੱਟ ਦੇ ਮੁੱਦੇ ਲਈ ਸੰਵਿਧਾਨ, ਤਨਖਾਹ ਅਤੇ ਭੱਤਿਆਂ ਨੂੰ ਤੁਰੰਤ ਵੰਡਣ ਲਈ ਜਿਸ ਬਾਰੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਨਵੰਬਰ, 1952 ਦੇ ਮਹੀਨੇ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਹੈ। ਇਹ ਕੀ ਹੋਇਆ। ਅਕਤੂਬਰ, 1952 ਵਿਚ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਪਬਲਿਕ ਹੈਲਥ ਸੈਕਸ਼ਨ। ਵਿਚ ਕੰਮ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਅਤੇ 3 ਅਕਤੂਬਰ, 3 1952 ਨੂੰ, ਉਹ 11 ਅਕਤੂਬਰ, 1952 ਤੱਕ ਐਸਤਨ ਤਨਖਾਹ 'ਤੇ ਛੁੱਟੀ' ਤੇ ਚਲਿਆ ਗਿਆ। 13 ਅਕਤੂਬਰ, 1952 ਨੂੰ ਛੁੱਟੀ ਤੋਂ ਵਾਪਸ ਆਉਣ ਤੇ, ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਜੁਆਇਨਿੰਗ ਰਿਪੋਰਟ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਪੇਸਟ ਕਰਨ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਮੰਗੇ। ਉਸ ਨੂੰ ਪਬਲਿਕ ਹੈਲਥ ਸੈਕਸ਼ਨ। ਵਿਚ ਕੰਮ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ ਜਿੱਥੋਂ ਉਹ ਛੁੱਟੀ 'ਤੇ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ, ਅਤੇ ਡਾਇਰੈਕਟਰ ਜਨਰਲ ਨਾਲ ਇੰਟਰਵਿਊ ਲਈ ਕਿਹਾ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਹ ਪਬਲਿਕ ਹੈਲਥ ਸੈਕਸ਼ਨ। ਵਿਚ ਡਿਊਟੀ ਦੁਬਾਰਾ ਸ਼ੁਰੂ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ, ਉਹ ਬਿਨਾਂ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦੇ ਅਹੁਦੇ ਤੋਂ ਗੈਰਹਾਜ਼ਰ ਮੰਨਿਆ ਜਾਵੇਗਾ। ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਅਜੇ ਵੀ ਉਸ ਅਕਿੱਕੇ ਰਵੱਈਏ ਵਿਚ ਜਾਰੀ ਰਿਹਾ ਜਿਸ ਨੂੰ ਉਸਨੇ ਅਪਣਾਇਆ ਸੀ, ਸੰਭਾਵਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਸ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਵਿਚ ਕਿ ਉਸ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿਚ ਫ਼ਰਮਾਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਹ ਨਿਯਮਤ ਸਥਾਪਨਾ ਦੇ ਸਥਾਈ ਮੈਂਬਰ ਨੂੰ ਉਪਲਬਧ ਸਾਰੀਆਂ ਤਰੱਕੀਆਂ ਅਤੇ ਵਾਧੇ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਸੀ। ਉਹ ਦਫ਼ਤਰ ਆਇਆ, ਪਰ ਪਬਲਿਕ ਹੈਲਥ ਸੈਕਸ਼ਨ। ਵਿਚ ਜਾਣ ਦੀ ਬਜਾਏ, ਉਸਨੇ ਜਨਰਲ ਸੈਕਸ਼ਨ ਵਿਚ ਰਿਕਾਰਡ ਸੈਰਟਰ ਲਈ ਸੀਟ 'ਤੇ ਕਬਜ਼ਾ ਕਰ ਲਿਆ। ਦੂਜੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿਚ, 13 ਅਕਤੂਬਰ, 1952 ਤੋਂ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਕੋਈ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ। ਉਸ ਨੂੰ ਅਕਤੂਬਰ, 1952 ਦੇ ਅੰਤ ਤੱਕ ਆਪਣੀ ਤਨਖਾਹ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਪਰ ਨਵੰਬਰ, 1952 ਲਈ ਭੁਗਤਾਨ ਰੋਕ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। 20 ਦਸੰਬਰ 1952 ਨੂੰ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਧਾਰਾ 226 ਤਹਿਤ ਆਪਣੀ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਉਸੇ ਤਾਰੀਖ ਨੂੰ ਜਿਸ 'ਤੇ ਭਾਰਤ ਸੰਘ ਦੀ ਅਪੀਲ ਦੀ ਆਗਿਆ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਧਾਰਾ 226 ਤਹਿਤ ਅਰਜ਼ੀ ਨੂੰ ਪੰਜਾਬ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੇ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਵੀ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਅਣਆਗਿਆਕਾਰੀ ਅਤੇ ਬੇਵਜ੍ਹਾ ਵਿਵਹਾਰ ਲਈ ਦੇਸ਼ੀ ਸੀ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਰਾਹਤ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਸ ਆਦੇਸ਼ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਤੋਂ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਛੁੱਟੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ 1957 ਦੀ ਸਿਵਲ ਅਪੀਲ 117 ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਹੈ।

ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੋਵਾਂ ਅਪੀਲਾਂ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਲਈ ਸਭ ਤੋਂ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਜੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਡਾਇਰੈਕਟਰ ਜਨਰਲ, ਇੰਡੀਅਨ ਮੈਡੀਕਲ ਸਰਵਿਸ ਦੇ ਦਫ਼ਤਰ ਦੀ ਸਥਾਈ ਅਤੇ ਨਿਯਮਤ ਮੰਤਰੀ ਮੰਡਲ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਅਹੁਦਾ ਸੰਭਾਲਦਾ ਹੈ, ਨਵੀਂ ਦਿੱਲੀ। ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੇ ਕਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਜਿਸ ਅਹੁਦੇ 'ਤੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਸਥਾਈ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਕਿ ਡਾਇਰੈਕਟਰ ਜਨਰਲ ਦੇ ਦਫ਼ਤਰ ਨਾਲ ਕੰਮ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਨਾਲ ਜੁੜਿਆ ਇਕ ਅਹੁਦਾ ਸੀ ਇੰਡੀਅਨ ਰਿਸਰਚ ਫੰਡ ਐਸੋਸੀਏਸ਼ਨ, ਪਰ ਇਹ ਡਾਇਰੈਕਟਰ ਜਨਰਲ ਦੇ ਦਫ਼ਤਰ ਦੇ ਨਿਯਮਤ ਕੇਡਰ ਦੇ ਬਾਹਰ ਇੱਕ ਅਹੁਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਹ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਤੋਂ ਹੀ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੇ ਪਾਇਆ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਸ਼ਰਤ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰ ਲਿਆ ਸੀ ਜਿਸ 'ਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ; ਅਤੇ ਲਗਭਗ 14 ਸਾਲਾਂ ਦੇ ਲੰਬੇ ਸਮੇਂ ਬਾਅਦ ਉਸਨੇ ਜੋ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਕੀਤੀ ਉਹ ਗੈਰ ਕਾਨੂੰਨੀ ਅਤੇ ਮਨਘੜਤ ਸੀ।

ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਲਈ ਸਿੱਖਿਅਤ ਵਕੀਲ ਨੇ ਉਪਰੋਕਤ ਖੋਜਾਂ ਦੀ ਸ਼ੁੱਧਤਾ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਇਹ ਵਿਵਾਦਪੂਰਨ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਉਹ ਸ਼ਰਤ ਪਤਾ ਸੀ ਜੇ ਲੋਕ ਸੇਵਾ ਕਮਿਸ਼ਨ ਨੇ 16 ਮਈ, 1930 ਨੂੰ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਨਿਯੁਕਤੀ ਨੂੰ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦੇਣ ਲਈ ਲਗਾਈ ਸੀ, ਸਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਦਲੀਲ ਇਹ ਹੈ (1) ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਸੇਵਾ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਨੂੰ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਸੰਬੰਧਿਤ ਨਿਯਮਾਂ ਅਤੇ ਸਰਕਾਰੀ ਆਦੇਸ਼ਾਂ ਦੀ ਸਹੀ ਉਸਾਰੀ ਤੇ, 1 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1930 ਤੋਂ ਉਸਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਹੋਣ 'ਤੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ, ਡਾਇਰੈਕਟਰ ਜਨਰਲ, ਇੰਡੀਅਨ ਮੈਡੀਕਲ ਸਰਵਿਸ, ਦੇ ਦਫ਼ਤਰ ਦੀ ਨਿਯਮਤ ਸਥਾਪਨਾ ਦਾ ਸਥਾਈ ਮੈਂਬਰ ਬਣ ਗਿਆ, ਅਤੇ (2) ਕਿ ਲੋਕ ਸੇਵਾ ਕਮਿਸ਼ਨ ਕੋਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਿਯਮਾਂ ਅਤੇ ਆਦੇਸ਼ਾਂ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸ਼ਰਤ ਲਗਾਉਣ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਸੀ।

ਆਓ ਹੁਣ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਿਯਮਾਂ ਅਤੇ ਆਦੇਸ਼ਾਂ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰੀਏ ਜਿਨ੍ਹਾਂ 'ਤੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨਿਰਭਰ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਬੁਨਿਆਦੀ ਨਿਯਮ 9(4) ਦੱਸਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੇਡਰ ਦਾ ਕੀ ਅਰਥ ਹੈ; ਇਸਦਾ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਵੱਖਰੀ ਇਕਾਈ ਵਜੋਂ ਮਨਜ਼ੂਰ ਇੱਕ ਸਥਾਪਨਾ ਜਾਂ ਸੇਵਾ (ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਸੇਵਾ ਦੇ ਇੱਕ ਹਿੱਸੇ ਨੂੰ ਸ਼ਾਮਲ ਕਰਨ ਲਈ ਸੋਧਿਆ ਗਿਆ) ਦੀ ਤਾਕਤ ਹੈ।

ਮੌਜੂਦਾ ਸਥਿਤੀ ਵਿਚ ਜਿਸ ਸਥਾਪਨਾ ਨਾਲ ਅਸੀਂ ਚਿੰਤਤ ਹਾਂ ਉਹ ਹੈ ਡਾਇਰੈਕਟਰ ਜਨਰਲ, ਇੰਡੀਅਨ ਮੈਡੀਕਲ ਸਰਵਿਸ ਦੇ ਦਫਤਰ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ. ਉਸ ਸਥਾਪਨਾ ਦੀ ਕੁੱਲ ਮਨਜ਼ੂਰਸ਼ੁਦਾ ਤਾਕਤ 30 ਸੀ. 26 ਫਰਵਰੀ, 1930 ਦੇ ਆਪਣੇ ਪੱਤਰ ਵਿੱਚ, ਭਾਰਤ ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਇਸ ਦੇ ਕੰਮ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਣ ਲਈ ਇੱਕ ਵਾਧੂ ਕਲਰਕ ਦੀ ਨਿਯੁਕਤੀ ਨੂੰ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦੇ ਦਿੱਤੀ: ਇੰਡੀਅਨ ਰਿਸਰਚ ਫੰਡ ਐਸੋਸੀਏਸ਼ਨ ਨੇ ਇਸ ਅਧਾਰ 'ਤੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਪੋਸਟ ਪਲੱਸ ਛੁੱਟੀ ਅਤੇ ਪੈਨਸ਼ਨਰੀ ਯੋਗਦਾਨ ਦੀ ਔਸਤ ਕੀਮਤ ਐਸੋਸੀਏਸ਼ਨ ਤੋਂ ਦੁਬਾਰਾ ਕਵਰ ਕੀਤੀ ਜਾਏਗੀ. ਸਵਾਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਜੇ ਇਹ ਵਾਧੂ ਅਹੁਦਾ ਨਿਯਮਤ ਕੇਡਰ ਦਾ ਸਥਾਈ ਵਾਧਾ ਸੀ ਜਾਂ ਕੇਡਰ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਦਾ ਅਹੁਦਾ ਸੀ. 1934 ਵਿੱਚ ਅਕਾਊਂਟੈਂਟ-ਜਨਰਲ, ਕੇਂਦਰੀ ਮਾਲੀਆ, ਨੇ ਸਵਾਲ ਉਠਾਇਆ ਅਤੇ ਡਾਇਰੈਕਟਰ ਜਨਰਲ, ਭਾਰਤੀ ਮੈਡੀਕਲ ਸੇਵਾ, ਤੋਂ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਕੀਤੀ, ਉਸ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਵਿਚ 31 ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੀ ਤਨਖਾਹ ਕਿਵੇਂ ਦਰਸਾਈ ਗਈ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਸਿਰਫ 30 ਦੀ ਮਨਜ਼ੂਰਸ਼ੁਦਾ ਸੀ ਡਾਇਰੈਕਟਰ ਜਨਰਲ, ਇੰਡੀਅਨ ਮੈਡੀਕਲ ਸਰਵਿਸ, ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਨੰਬਰ 31 ਵਿਚ ਵਾਧੂ ਕਲਰਕ ਦੀ ਅਸਾਮੀ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਇਹ ਅਹੁਦਾ ਉਸ ਦੇ ਦਫਤਰ ਦੀ ਮਨਜ਼ੂਰਸ਼ੁਦਾ ਤਾਕਤ ਵਿਚ ਸ਼ਾਮਲ ਨਹੀਂ ਸੀ. 1935 ਵਿੱਚ ਡਾਇਰੈਕਟਰ ਜਨਰਲ, ਇੰਡੀਅਨ ਮੈਡੀਕਲ ਸਰਵਿਸ, ਨੇ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਲਿਖਿਆ ਅਤੇ ਕਿਹਾ: "ਅਭਿਆਸ ਵਿੱਚ ਇਸ ਅਹੁਦੇ ਨੂੰ ਮੇਰੇ ਦਫਤਰ ਦੇ ਨਿਯਮਤ ਕਾਡਰ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਹੈ." ਡਾਇਰੈਕਟਰ ਜਨਰਲ, ਇੰਡੀਅਨ ਮੈਡੀਕਲ ਸਰਵਿਸ, ਨੇ ਫਿਰ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤਾ: -

"ਮੈਂ ਮੰਨਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਐਫਆਰ 127 ਇਕੋ ਨਿਯਮ ਹੈ ਜਿਸ ਦੇ ਤਹਿਤ ਨਿੱਜੀ ਸੰਸਥਾਵਾਂ ਦੇ ਕੰਮ ਦੀ ਕਾਰਗੁਜ਼ਾਰੀ ਲਈ ਨਿਯਮਤ ਸਥਾਪਨਾ ਵਿਚ ਵਾਧਾ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ. ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਨਿਯਮ ਇਕ ਅਤੇ ਇਕੋ ਦਫਤਰ ਵਿਚ ਦੋ ਵੱਖਰੀਆਂ ਅਦਾਰਿਆਂ ਦੇ ਗਠਨ ਬਾਰੇ ਵਿਚਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ, ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਇਸ ਵਿਚਾਰ ਵਿਚ ਹਾਂ ਕਿ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਵਿਚਲੀਆਂ ਦੋ ਅਸਾਮੀਆਂ ਨੂੰ ਜੋੜ ਮੰਨਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਮੇਰੇ ਦਫਤਰ ਦੀ ਤਾਕਤ ਲਈ ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਬੰਧਕੀ ਨਿਯੰਤਰਣ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ"

ਇਸ ਪੱਤਰ ਨੂੰ ਭਾਰਤ ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਇਸ ਪ੍ਰਭਾਵ ਦਾ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਹਾਲਾਂਕਿ ਇਹ ਅਹੁਦਾ ਡਾਇਰੈਕਟਰ ਜਨਰਲ, ਇੰਡੀਅਨ ਮੈਡੀਕਲ ਸਰਵਿਸ ਦੇ ਪ੍ਰਬੰਧਕੀ ਨਿਯੰਤਰਣ ਅਧੀਨ ਸੀ, ਪਰ ਇਹ 'ਬਾਹਰ ਇਕ ਅਹੁਦਾ ਸੀ, ਨਿਯਮਤ ਸਥਾਪਨਾ ਅਤੇ ਇਸ ਅਹੁਦੇ ਦੇ ਅਹੁਦੇਦਾਰਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਨਾਲ ਇਕ ਹੋਰ ਸਮਾਨ ਅਹੁਦੇ ਨੂੰ ਨਿਯਮਤ ਸਥਾਪਨਾ ਵਿਚ ਲੀਨ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਭਵਿੱਖ ਵਿਚ ਅਸਾਮੀਆਂ ਆਉਂਦੀਆਂ ਹਨ. ਇਹ ਆਰਡਰ 1939 ਵਿੱਚ ਅੰਸ਼ਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸੋਧਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਜਦੋਂ ਇਹ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ: "ਭਾਰਤ ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਹੈ ਕਿ ਕਲਰਕ ਦੀ ਅਸਾਮੀ ਤੁਹਾਡੇ ਦਫਤਰ ਨਾਲ ਇੰਡੀਅਨ ਰਿਸਰਚ ਫੰਡ ਐਸੋਸੀਏਸ਼ਨ ਦੇ ਕੰਮ ਲਈ ਜੁੜੀ ਹੈ, ਜੋ ਤੁਹਾਡੇ ਦਫਤਰ ਦੇ ਨਿਯਮਤ ਕੇਡਰ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਹੈ, ਖਾਲੀ ਹੋਣ ਦੀ ਘਟਨਾ 'ਤੇ ਉਸ ਕੇਡਰ ਵਿਚ ਲੀਨ ਨਹੀਂ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ. ਇਸ ਸਮੇਂ ਤੱਕ ਇਸ ਨੂੰ ਕੇਡਰ ਦੇ ਬਾਹਰ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ. ਨੇਹਿਰੀਆ ਰਾਮ ਇੰਡੀਅਨ ਰਿਸਰਚ ਫੰਡ ਐਸੋਸੀਏਸ਼ਨ ਦੇ ਅਧੀਨ ਇੱਕ ਅਹੁਦੇ 'ਤੇ ਡੈਪੂਟੇਸ਼ਨ ਬਣੇ ਹੋਏ ਹਨ ਅਤੇ ਐਸੋਸੀਏਸ਼ਨ ਨੂੰ ਬਾਅਦ ਵਾਲੇ ਅਹੁਦੇ ਦੇ ਕਾਰਨ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਛੁੱਟੀ ਅਤੇ ਪੈਨਸ਼ਨ ਯੋਗਦਾਨ ਦੇਣਾ ਜਾਰੀ ਰੱਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ. ਸ੍ਰੀ ਨੇਹਿਰੀਆ ਰਾਮ ਦੇ ਆਪਣੇ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਅਹੁਦੇ 'ਤੇ ਵਾਪਸ ਜਾਣ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿਚ ਐਸੋਸੀਏਸ਼ਨ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਸ ਵਿਭਾਗ ਦੇ ਪੱਤਰ ਨੰ. 467-ਐਚ, ਮਿਤੀ 26 ਫਰਵਰੀ, 1930 ਨੂੰ, ਪੋਸਟ ਦੀ ਔਸਤ ਕੀਮਤ ਅਤੇ ਛੁੱਟੀ ਅਤੇ ਪੈਨਸ਼ਨ ਯੋਗਦਾਨ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ. ਸ੍ਰੀ ਨੇਹਿਰੀਆ ਰਾਮ ਦੀ ਸੇਵਾ ਤੋਂ ਸੇਵਾਮੁਕਤੀ 'ਤੇ ਇਹ ਅਹੁਦਾ ਖਤਮ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇਗਾ."

ਉਪਰੋਕਤ ਆਦੇਸ਼ਾਂ ਤੋਂ ਇਹ ਬਿਲਕੁਲ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਜਿਸ ਅਹੁਦੇ 'ਤੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ 1930 ਵਿਚ ਪੱਕੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਨਿਯੁਕਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਉਹ ਡਾਇਰੈਕਟਰ ਜਨਰਲ ਦੀ ਨਿਯਮਤ ਸਥਾਪਨਾ ਦੇ ਕੇਡਰ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਇਕ ਅਹੁਦਾ ਸੀ, ਭਾਰਤੀ ਮੈਡੀਕਲ ਸੇਵਾ. ਦਰਅਸਲ, 2 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1935 ਨੂੰ, ਗ੍ਰਹਿ ਵਿਭਾਗ (ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਸਨੂੰ ਉਸ ਸਮੇਂ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ) ਨੇ ਇਸ ਦੇ ਹਵਾਲੇ 'ਤੇ ਫੈਸਲਾ ਸੁਣਾਇਆ ਕਿ "ਡਾਇਰੈਕਟਰ ਜਨਰਲ ਦੇ ਮੰਤਰੀ ਸਟਾਫ ਦੀ ਤਾਕਤ, ਇੰਡੀਅਨ ਮੈਡੀਕਲ ਸਰਵਿਸ, ਦੇ ਅਸਾਮੀਆਂ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਸੀ, ਜਿਸ ਦੀ ਲਾਗਤ ਇੰਡੀਅਨ ਰਿਸਰਚ ਫੰਡ ਐਸੋਸੀਏਸ਼ਨ ਤੋਂ ਵਸੂਲੀ ਗਈ ਸੀ."

ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਕੇਸ ਦਾ ਸ਼ੀਟ ਐਂਕਰ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਸਦੇ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਦੁਆਰਾ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਸੈਕਸ਼ਨ III, ਅਧਿਆਇ XII, ਵਿੱਚ ਬੁਨਿਆਦੀ ਨਿਯਮ 127 ਹੈ, ਸਿਵਲ ਸੇਵਾਵਾਂ (ਵਰਗੀਕਰਣ, ਨਿਯੰਤਰਣ ਅਤੇ ਅਪੀਲ) ਨਿਯਮ, 1930 ਦੇ ਨਿਯਮ 24 ਅਤੇ 44 ਨਾਲ ਪੜ੍ਹੋ. ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਕੇਸ ਇਹ ਹੈ: ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਵਰਗੀਕਰਨ ਦੇ ਤਹਿਤ, ਨਿਯੰਤਰਣ ਅਤੇ ਅਪੀਲ ਨਿਯਮ ਗਵਰਨਰ-ਜਨਰਲ-ਇਨ-ਕੌਂਸਲ ਇਕੱਲੇ ਡਾਇਰੈਕਟਰ ਜਨਰਲ, ਇੰਡੀਅਨ ਮੈਡੀਕਲ ਸਰਵਿਸ, ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਦੀ ਮਨਜ਼ੂਰਸ਼ੁਦਾ ਤਾਕਤ ਦਾ ਐਲਾਨ ਕਰਦਿਆਂ ਇਕ ਕੇਡਰ ਦਾ ਗਠਨ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਸੀ, ਅਤੇ ਬੁਨਿਆਦੀ ਨਿਯਮ 127 ਇਹ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਲਾਗਤ ਦੀ ਵਸੂਲੀ ਕਿਵੇਂ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਹੈ ਜਦੋਂ ਨਿੱਜੀ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਜਾਂ ਸੰਸਥਾਵਾਂ ਦੇ ਲਾਭ ਲਈ ਨਿਯਮਤ ਸਥਾਪਨਾ ਵਿੱਚ ਵਾਧਾ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਦਲੀਲ ਇਹ ਦੱਸਦੀ ਹੈ ਕਿ ਜਿਸ ਅਹੁਦੇ 'ਤੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ 1930 ਵਿਚ ਪੱਕੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਨਿਯੁਕਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਉਸ ਨੂੰ ਵੱਖਰੇ ਕੇਡਰ ਵਿਚ ਨਹੀਂ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਇਹ ਅਹੁਦਾ ਡਾਇਰੈਕਟਰ ਜਨਰਲ, ਇੰਡੀਅਨ ਮੈਡੀਕਲ ਸਰਵਿਸ ਦੀ ਨਿਯਮਤ ਸਥਾਪਨਾ ਦੇ ਨਾਲ ਜੋੜਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ, ਇਸ ਲਈ, ਉਸੇ ਕੇਡਰ ਦਾ ਇਕ ਅਨਿੱਖੜਵਾਂ ਅੰਗ. ਅਸੀਂ ਇਸ ਦਲੀਲ ਨੂੰ ਸਹੀ ਮੰਨਣ ਵਿੱਚ ਅਸਮਰੱਥ ਹਾਂ. ਇਹ ਸੱਚ ਹੈ ਕਿ ਅਤਿਰਿਕਤ ਪੇਸ਼ਟ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਸਥਾਈ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਨੂੰ ਇੱਕ ਵੱਖਰੇ ਕੇਡਰ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ; ਸਪੱਸ਼ਟ ਕਾਰਨ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਨਿਯਮਤ ਕੇਡਰ ਦੇ ਬਾਹਰ ਇੱਕ ਵਾਧੂ ਪੇਸ਼ਟ ਸੀ. ਕੋਈ ਵੀ ਨਿਯਮ ਜਿਸ ਵੱਲ ਸਿੱਖਿਆ ਪ੍ਰਾਪਤ ਵਕੀਲ ਨੇ ਸਾਡਾ ਧਿਆਨ ਖਿੱਚਿਆ ਹੈ, ਉਚਿਤ ਅਥਾਰਟੀ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਦਫਤਰ ਦੇ ਨਿਯਮਤ ਕੇਡਰ ਦੇ ਬਾਹਰ ਇੱਕ ਵਾਧੂ ਪੇਸ਼ਟ ਬਣਾਉਣ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਰੋਕਦਾ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਪ੍ਰਬੰਧਕੀ ਨਿਯੰਤਰਣ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਪੇਸ਼ਟ ਨੂੰ ਜੋੜਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ. ਐਫਆਰ 127 ਜਿਸ 'ਤੇ ਸਿੱਖੀ ਸਲਾਹ ਨੇ ਇੰਨਾ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ ਹੈ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਵਿਚ ਹੈ:

ਐਫ.ਆਰ. 127. "ਜਦੋਂ ਇਸ ਸ਼ਰਤ 'ਤੇ ਨਿਯਮਤ ਸਥਾਪਨਾ ਵਿਚ ਕੋਈ ਵਾਧਾ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਸਦੀ ਕੀਮਤ, ਜਾਂ ਇਸਦੀ ਲਾਗਤ ਦਾ ਇਕ ਨਿਸ਼ਚਤ ਹਿੱਸਾ, ਪ੍ਰਤੀ ਪੁੱਤਰਾਂ ਤੋਂ ਬਰਾਮਦ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ ਜਿਸ ਦੇ ਲਾਭ ਲਈ ਵਾਧੂ

ਸਥਾਪਨਾ ਬਣਾਈ ਗਈ ਹੈ ਰਿਕਵਰੀ ਹੇਠ ਦਿੱਤੇ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਤਹਿਤ ਕੀਤੀ ਜਾਏਗੀ: -

(ਏ) ਵਸੂਲੀ ਜਾਣ ਵਾਲੀ ਰਕਮ ਸੇਵਾ, ਜਾਂ ਸੇਵਾ ਦੇ ਹਿੱਸੇ ਦੀ ਕੁੱਲ ਮਨਜ਼ੂਰਸ਼ੁਦਾ ਕੀਮਤ ਹੋਵੇਗੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਕੇਸ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਅਸਲ ਖਰਚੇ ਦੇ ਨਾਲ ਕਿਸੇ ਵੀ ਮਹੀਨੇ ਦਾ ਵੱਖਰਾ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ .

(ਬ) ਸੇਵਾ ਦੀ ਕੀਮਤ ਵਿਚ ਅਜਿਹੀਆਂ ਦਰਾਂ 'ਤੇ ਯੋਗਦਾਨ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਣਗੇ ਜੋ ਨਿਯਮ 116 ਦੇ ਅਧੀਨ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤੇ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਸਥਾਪਨਾ ਦੇ ਮੈਂਬਰ ਦੇ ਯੋਗਦਾਨਾਂ ਦੀ ਤਨਖਾਹ ਦੀਆਂ ਮਨਜ਼ੂਰਸ਼ੁਦਾ ਦਰਾਂ' ਤੇ ਗਿਣਿਆ ਜਾਵੇਗਾ.

(ਸੀ) ਇਕ ਸਥਾਨਕ ਸਰਕਾਰ ਰਿਕਵਰੀ ਦੀ ਮਾਤਰਾ ਨੂੰ ਘਟਾ ਸਕਦੀ ਹੈ ਜਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਛੱਡ ਸਕਦੀ ਹੈ."

ਨਿਯਮ ਸਿਵਲ ਸਰਵਿਸ ਰੈਗੂਲੇਸ਼ਨਜ਼ ਦੇ ਅਧਿਆਇ XII ਵਿੱਚ ਆਰਟੀਕਲ 783 ਨਾਲ ਮੇਲ ਖਾਂਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਸਿਧਾਂਤਾਂ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਲਾਗਤ, ਜਾਂ ਲਾਗਤ ਦਾ ਇੱਕ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਹਿੱਸਾ, ਵਾਧੂ ਅਸਾਮੀਆਂ ਦੀ ਮੁੜ ਵਸੂਲੀ ਕੀਤੀ ਜਾਏਗੀ. ਇਹ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਕਿ ਪੋਸਟ ਕੋਡਰ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ; ਇਹ ਉਚਿਤ ਅਥਾਰਟੀ ਦੇ ਫੈਸਲੇ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਮੌਜੂਦਾ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਉਚਿਤ ਅਥਾਰਟੀ ਨੇ ਸ਼ੁਰੂ ਤੋਂ ਹੀ ਫੈਸਲਾ ਲਿਆ ਸੀ ਕਿ ਵਾਧੂ ਅਹੁਦਾ ਜੋ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਕੋਲ ਸੀ, ਡਾਇਰੈਕਟਰ ਜਨਰਲ ਦੀ ਨਿਯਮਤ ਸਥਾਪਨਾ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਸੀ, ਭਾਰਤੀ ਮੈਡੀਕਲ ਸੇਵਾ.

ਅੱਗੇ ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ ਕਿ ਸਬੰਧਤ ਨਿਯਮਾਂ ਤਹਿਤ ਨਿਯਮਤ ਸਥਾਪਨਾ ਦੇ ਮੈਂਬਰਾਂ ਨੂੰ ਇਕੱਲੇ ਵਿਦੇਸ਼ੀ ਸੇਵਾ 'ਤੇ ਭੇਜਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਵਿਦੇਸ਼ੀ ਸੇਵਾ ਵਿਚ ਤਬਦੀਲ ਕਰਨ ਦੀ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦੇ ਦਿੱਤੀ ਹੈ ਤੋਂ ਪ੍ਰਭਾਵ ਨਾਲ

10 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1931 ਨੂੰ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਡਾਇਰੈਕਟਰ ਜਨਰਲ, ਇੰਡੀਅਨ ਮੈਡੀਕਲ ਸਰਵਿਸ ਦੀ ਨਿਯਮਤ ਸਥਾਪਨਾ ਦਾ ਮੈਂਬਰ ਹੋਣਾ ਲਾਜ਼ਮੀ ਹੈ। ਸਾਡੀ ਰਾਏ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਦਲੀਲ ਵੀ ਬਰਾਬਰ ਗਲਤ ਹੈ। 'ਵਿਦੇਸ਼ੀ ਸੇਵਾ' ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਨਿਯਮ ਸੈਕਸ਼ਨ III, ਅਧਿਆਇ XII ਅਤੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਨਿਯਮਾਂ ਵਿੱਚ ਪਾਏ ਜਾਣੇ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵੱਲ ਸਾਡਾ ਧਿਆਨ ਖਿੱਚਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਬੁਨਿਆਦੀ ਨਿਯਮ 111 ਅਤੇ 113. ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਇਹ ਸਾਡੇ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਢੁਕਵਾਂ ਹੈ, ਬੁਨਿਆਦੀ ਨਿਯਮ 111 ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਵਿਦੇਸ਼ੀ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਤਬਦੀਲੀ ਉਦੋਂ ਤਕ ਸਵੀਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਜਦੋਂ ਤਕ ਸਰਕਾਰੀ ਨੈਕਰ ਦਾ ਤਬਾਦਲਾ- ਲਾਲ ਸਥਾਈ ਅਹੁਦੇ 'ਤੇ ਹੱਕਦਾਰ ਨਹੀਂ ਰੱਖਦਾ; ਬੁਨਿਆਦੀ ਨਿਯਮ 113 ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਸਰਕਾਰੀ ਨੈਕਰ ਨੂੰ ਵਿਦੇਸ਼ੀ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਤਬਦੀਲ ਕਰਨਾ ਉਸ ਕੇਡਰ ਜਾਂ ਕਾਡਰਾਂ ਵਿੱਚ ਰਹੇਗਾ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਸਨੂੰ ਉਸਦੇ ਤਬਾਦਲੇ ਤੋਂ ਤੁਰੰਤ ਪਹਿਲਾਂ ਇੱਕ ਮਹੱਤਵਪੂਰਣ ਜਾਂ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਸਮਰੱਥਾ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਕਾਡਰਾਂ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹੀ ਮਹੱਤਵਪੂਰਣ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਤਰੱਕੀ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਤਰੱਕੀ ਦਾ ਆਦੇਸ਼ ਦੇਣ ਦੇ ਸਮਰੱਥ ਅਧਿਕਾਰੀ ਫੈਸਲਾ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਵਾਧੂ ਅਹੁਦੇ 'ਤੇ ਅਧਿਕਾਰ ਰੱਖਿਆ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਸਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ; ਇਸ ਲਈ, ਵਿਦੇਸ਼ੀ ਸੇਵਾ 'ਤੇ ਉਸ ਦਾ ਤਬਾਦਲਾ ਬੁਨਿਆਦੀ ਨਿਯਮ 111 ਦੇ ਤਹਿਤ ਮੰਨਣਯੋਗ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਉਹ ਆਪਣੇ ਤਬਾਦਲੇ ਤੋਂ ਤੁਰੰਤ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿਸੇ ਕੇਡਰ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਬੁਨਿਆਦੀ ਨਿਯਮ 113 ਦੀ ਕੋਈ ਅਰਜ਼ੀ ਨਹੀਂ ਸੀ।

ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ ਕਿ ਲੋਕ ਸੇਵਾ ਕਮਿਸ਼ਨ ਕੋਲ ਇਹ ਸ਼ਰਤ ਲਗਾਉਣ ਦਾ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦਾ ਸਕੱਤਰੇਤ ਵਿੱਚ ਰੁਟੀਨ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਕਲਰਕ ਵਜੋਂ ਨਿਯੁਕਤੀ ਦਾ ਕੋਈ ਦਾਅਵਾ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ ਜਾਂ ਇਸ ਨਾਲ ਜੁੜੇ ਦਫਤਰ। ਆਪਣੀ ਇੱਕ ਨੁਮਾਇੰਦਗੀ ਵਿੱਚ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਸਨੇ ਨੋਟ 'ਤੇ ਦਸਤਖਤ ਕੀਤੇ ਜਿਸ ਨੇ "ਸਮਝ ਕਿ ਇਸਦਾ ਕੋਈ ਮੁੱਲ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਵੱਲ ਉਸਦਾ ਧਿਆਨ ਖਿੱਚਿਆ, ਨਿਯਮਾਂ ਅਤੇ ਸਰਕਾਰੀ ਹੁਕਮਾਂ ਦੇ ਉਲਟ ਹੋਣਾ". ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦਾ ਵਿਚਾਰ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਲੋਕ ਸੇਵਾ ਕਮਿਸ਼ਨ ਜੋ 1926 ਵਿੱਚ ਗਠਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਤ ਨਿਯਮਾਂ ਅਧੀਨ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਸੀ

ਵਿਭਾਗ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਨੰ. F. 178/14/24 Ests.. ਮਿਤੀ 14 ਅਕਤੂਬਰ, 1928, ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਸਿਵਲ ਸੇਵਾਵਾਂ ਦੇ ਕਲਾਸ I ਅਤੇ ਕਲਾਸ II ਦੇ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਦੀ ਭਰਤੀ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਿਆ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਉਸ ਸਮੇਂ ਦੇ ਨਿਯਮ ਲੋਕ ਸੇਵਾ ਕਮਿਸ਼ਨ ਦੁਆਰਾ ਅਧੀਨ ਅਧੀਨ ਕੰਮ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਅਤੇ ਨਿਯੰਤਰਣ ਦੀ ਭਰਤੀ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਵੀ ਕਾਰਜ ਦੇ ਨਿਪਟਾਰੇ ਲਈ ਵੀਡੀਓ ਦੇ ਪੱਖੀ ਨਹੀਂ ਸਨ ਜਿਸ ਨਾਲ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਸਬੰਧਤ ਸੀ. ਇਸ ਦਲੀਲ ਨੂੰ ਵਿਦਵਾਨ ਸੁਬਾਰਡੀਨੇਟ ਜੱਜ ਨੇ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰ ਲਿਆ. ਹਾਈ ਕੋਰਟ, ਅਪੀਲ ਕਰਨ 'ਤੇ, ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਨਿਯੁਕਤੀ 8 ਦਸੰਬਰ, 1928 ਨੂੰ ਗ੍ਰਹਿ ਵਿਭਾਗ ਵਿੱਚ ਭਾਰਤ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਇੱਕ ਦਫਤਰ ਮੈਮੋਰੈਂਡਮ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤੀਆਂ ਹਦਾਇਤਾਂ ਦੁਆਰਾ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਪੈਰਾ VIII ਜਿਸ ਬਾਰੇ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ-

"ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਕੇਸ. ਉਨ੍ਹਾਂ ਮਾਮਲਿਆਂ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਲਈ ਜਿੱਥੇ ਇੱਕ ਉਮੀਦਵਾਰ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਨਿਰਧਾਰਤ ਵਿਦਿਅਕ ਯੋਗਤਾ ਨਹੀਂ ਰੱਖਦਾ, ਉੱਚ ਜਾਂ ਬਰਾਬਰ ਦੇ ਮਿਆਰ ਦੀਆਂ ਪ੍ਰੀਖਿਆਵਾਂ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਤਸੱਲੀਬਖਸ਼ ਬਰੀ ਕਰ ਚੁੱਕਾ ਹੈ, ਜਾਂ ਮੰਤਰੀ ਮੰਡਲ ਦੇ ਸਟਾਫ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਸਰਕਾਰੀ ਸੇਵਾ ਦਾ ਵਧੀਆ ਤਜਰਬਾ ਹਾਸਲ ਕੀਤਾ ਹੈ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਵਰਗ ਦੇ ਕੰਮ ਲਈ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਯੋਗਤਾਵਾਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀਆਂ ਹਨ, ਲੋਕ ਸੇਵਾ ਕਮਿਸ਼ਨ ਨੂੰ ਅਧਿਕਾਰਤ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ (ਏ) ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਵਿਦਿਅਕ ਯੋਗਤਾਵਾਂ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਹੋਰ ਵਿਦਿਅਕ ਯੋਗਤਾਵਾਂ ਵਾਲੇ ਪ੍ਰੀਖਿਆ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨੂੰ ਦਾਖਲਾ ਦੇਣ ਲਈ, ਅਤੇ (ਅ) ਇਮਤਿਹਾਨ ਤੋਂ ਛੇਟ ਦੇਣਾ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਦੇ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨਾ ਜੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪਿਛਲੇ ਰਿਕਾਰਡ ਦੇ ਕਾਰਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਰਾਏ ਵਿੱਚ ਸਹੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਛੇਟ ਦੇ ਸਕਦੇ ਹਨ ਜਾਂ ਕੇਸ ਵਜੋਂ ਦਾਖਲ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ. ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਸਰਕਾਰੀ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹੀ ਕਾਰਵਾਈ ਸਿਰਫ ਸਬੰਧਤ ਵਿਭਾਗ ਦੀ ਸਿਫਾਰਸ਼ 'ਤੇ ਕੀਤੀ ਜਾਏਗੀ. ਇਸ ਵਿਵਸਥਾ ਦੁਆਰਾ ਕਮਿਸ਼ਨ ਨੂੰ ਸੌਂਪੇ ਗਏ ਵਿਵੇਕ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ, ਇਹ ਹੁਣ ਨਹੀਂ ਰਹੇਗਾ"

ਵਿਭਾਗਾਂ ਲਈ ਆਪਣੇ ਦਫਤਰਾਂ ਜਾਂ ਅਧੀਨ ਅਧੀਨ, ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਜਾਂ ਤਕਨੀਕੀ ਯੋਗਤਾਵਾਂ ਵਾਲੇ ਦਫਤਰਾਂ ਵਾਲੇ ਪੁਰਸ਼ਾਂ ਲਈ ਸੁਤੰਤਰ ਤੌਰ 'ਤੇ ਭਰਤੀ ਕਰਨ ਲਈ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਹੈ। ਅਜਿਹੀ ਕੋਈ ਨਿਯੁਕਤੀ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਲੋਕ ਸੇਵਾ ਕਮਿਸ਼ਨ ਦੀ ਸਹਿਮਤੀ ਨੂੰ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਹੋਵੇਗੀ।"

ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦਾ ਕੇਸ, ਜਿਸ ਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਸਟਾਫ ਸਿਲੈਕਸ਼ਨ ਬੋਰਡ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀ ਯੋਗਤਾ ਪ੍ਰੀਖਿਆ ਪਾਸ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਜਿਸਦੀ ਜਗ੍ਹਾ ਪਬਲਿਕ ਸੇਰ-ਵਾਈਸ ਕਮਿਸ਼ਨ ਨੇ 1926 ਵਿਚ ਲਈ ਸੀ, ਸੰਭਾਵਤ ਤੌਰ ਤੇ ਉਪਰੋਕਤ ਪੈਰਾ ਦੇ ਤਹਿਤ ਲੋਕ ਸੇਵਾ ਕਮਿਸ਼ਨ ਨੂੰ ਭੇਜਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਲਈ ਸਿੱਖੀ ਵਕੀਲ ਨੇ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਵਿਚ ਸ਼ਾਮਲ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਵੀ ਲੋਕ ਸੇਵਾ ਕਮਿਸ਼ਨ ਦੁਆਰਾ ਇਕ ਸ਼ਰਤ ਲਗਾਉਣ ਨੂੰ ਜਾਇਜ਼ ਨਹੀਂ ਠਹਿਰਾਉਂਦੇ, ਅਤੇ ਲੋਕ ਸੇਵਾ ਕਮਿਸ਼ਨ ਸਿਰਫ ਉਹੀ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਵਰਤ ਸਕਦਾ ਸੀ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ (ਏ) ਅਤੇ (ਬੀ) ਵਿਚ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।

ਅਸੀਂ ਸੋਚਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਮੌਜੂਦਾ ਮੌਕੇ 'ਤੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿਵਾਦਾਂ ਦੀ ਵੈਧਤਾ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨਾ ਬੇਲੋੜਾ ਹੈ। ਮੰਨ ਲਓ ਪਰ ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਲਏ ਬਗੈਰ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਕੇਸ ਨੂੰ ਲੋਕ ਸੇਵਾ ਕਮਿਸ਼ਨ ਕੋਲ ਭੇਜਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜਾਂ ਲੋਕ ਸੇਵਾ ਕਮਿਸ਼ਨ ਨਿਯੁਕਤੀ 'ਤੇ ਕੋਈ ਸ਼ਰਤ ਨਹੀਂ ਲਗਾ ਸਕਦਾ ਸੀ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦਾ, ਤੱਥ ਅਜੇ ਵੀ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ਕਿ ਉਚਿਤ ਅਥਾਰਟੀ ਜਿਸ ਨੇ ਵਾਧੂ ਅਹੁਦੇ ਨੂੰ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦਿੱਤੀ ਸੀ, ਨੇ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਇਹ ਅਹੁਦਾ ਨਿਯਮਤ ਕੇਡਰ ਅਤੇ ਡਾਇਰੈਕਟਰ ਜਨਰਲ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਸੀ, ਇੰਡੀਅਨ ਮੈਡੀਕਲ ਸਰਵਿਸ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਇਸ ਅਹੁਦੇ ਨੂੰ ਅਮਲੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਨਿਯਮਤ ਸਥਾਪਨਾ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨਿਕ ਨਿਯੰਤਰਣ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਉਸ ਦੇ ਦਫਤਰ ਨਾਲ ਜੁੜਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਇਹ ਸਥਿਤੀ ਹੋਣ ਕਰਕੇ, ਇਹ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਮਾਇਨੇ ਰੱਖਦਾ ਹੈ ਕਿ ਲੋਕ ਸੇਵਾ ਕਮਿਸ਼ਨ ਕੋਲ ਇਸ ਨੂੰ ਦਰਸਾਏ ਗਏ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਕੇਸ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ ਕਿਹੜੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਸਨ।

ਹਾਲਾਂਕਿ, ਸਾਨੂੰ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਕਿ ਅਸੀਂ ਅਸਹਿਮਤੀ ਜ਼ਾਹਰ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ - ਸਾਡੇ ਲਈ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨਾ ਬੇਲੋੜਾ ਹੋਣਾ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤੇ ਵਿਚਾਰ ਤੋਂ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਨਿਯੁਕਤੀ ਨੂੰ ਸਹਿਮਤੀ ਦਿੰਦੇ ਹੋਏ, ਇਹ ਲੋਕ ਸੇਵਾ ਕਮਿਸ਼ਨ ਲਈ ਸ਼ਰਤ ਸਹਿਮਤੀ ਦੇਣ ਲਈ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਸੀ।

ਇਹ ਸਾਨੂੰ ਸਿਵਲ ਅਪੀਲ 116 ਵਿਚ ਅਪੀਲ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਦੇ ਕੇਸ ਦੀ ਸਮਾਪਤੀ ਵੱਲ ਲੈ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਸਿਵਲ ਅਪੀਲ 117 ਦੇ ਨਿਪਟਾਰੇ ਲਈ ਸਿਰਫ ਕੁਝ ਸ਼ਬਦ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹਨ। ਉਸ ਅਪੀਲ ਲਈ ਕਿਸੇ ਵੀ ਦੁਬਾਰਾ ਸੇਵਾ ਨਿਯਮ ਜਾਂ ਅਸਪਸ਼ਟ ਵਿਭਾਗੀ ਆਦੇਸ਼ ਦੀ ਕੋਈ ਗੰਭੀਰ ਵਿਆਖਿਆ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਪਤਾ ਲਗਾਉਣ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਡਾਇਰੈਕਟਰ ਜਨਰਲ, ਇੰਡੀਅਨ ਮੈਡੀਕਲ ਸਰਵਿਸ ਦੀ ਨਿਯਮਤ ਸਥਾਪਨਾ ਦਾ ਮੈਂਬਰ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਉਹ ਉਸ ਦਫ਼ਤਰ ਵਿੱਚ ਬਜ਼ੁਰਗਤਾ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕਰਨ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਹ ਸੱਚ ਹੈ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਵਿਦਵਾਨ ਸੁਬਾਰਡੀਨੇਟ ਜੱਜ ਤੋਂ ਇਕ ਫ਼ਰਮਾਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤਾ; ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਹ ਸਿਰਫ ਘੋਸ਼ਣਾਤਮਕ ਫ਼ਰਮਾਨ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਹੋਰ ਰਾਹਤ ਲਈ ਵਾਧਾ ਕਰਨ ਲਈ ਦਬਾਅ ਨਹੀਂ ਪਾਇਆ, ਤਰੱਕੀ, ਆਦਿ। ਇਥੋਂ ਤਕ ਕਿ ਘੋਸ਼ਣਾ ਪੱਤਰ ਨੂੰ ਵੀ ਖ਼ਤਰੇ ਵਿਚ ਪਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਜਦੋਂ ਜਵਾਬਦੇਹ ਨੰਬਰ 1 ਨੇ ਇਸ ਤੋਂ ਅਪੀਲ ਕੀਤੀ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਥਿਤੀਆਂ ਵਿੱਚ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਉਸਨੂੰ ਦਿੱਤਾ ਕੰਮ ਕਰਨ ਤੋਂ ਕਿਵੇਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ? ਅਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਹਾਲਾਤਾਂ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਪਬਲਿਕ ਹੈਲਥ ਸੈਕਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਕੰਮ ਕਰਨ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਜਿਸ ਲਈ ਉਸਨੂੰ ਅਲਾਟ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ; ਉਸਨੇ 13 ਅਕਤੂਬਰ 1952 ਤੋਂ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਨਵੰਬਰ, 1952 ਤੋਂ ਕੋਈ ਤਨਖਾਹ ਨਹੀਂ ਮਿਲੀ। ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਉਸ ਮੁਸੀਬਤ ਲਈ ਆਪਣੇ ਆਪ ਦਾ ਧੰਨਵਾਦ ਕਰਨਾ ਪਏਗਾ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਸਨੂੰ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਸਿਰਫ਼ ਇਹੀ ਕਹਿ ਸਕਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਜੇ ਉਸ ਨੇ ਧੀਰਜ, ਚੰਗੀ ਸਮਝ ਅਤੇ ਸੰਜਮ ਦਿਖਾਇਆ ਹੁੰਦਾ, ਤਾਂ ਉਹ ਉਸ ਮੁਸੀਬਤ ਦੇ ਵੱਡੇ ਹਿੱਸੇ ਤੋਂ ਬਚ ਸਕਦਾ ਸੀ ਜੇ ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ 'ਤੇ ਲਿਆਂਦੀ ਸੀ।

ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ, ਦੋਵੇਂ ਅਪੀਲ ਅਸਫਲ ਹੋ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਖਰਚਿਆਂ ਨਾਲ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤੀਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ; ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਅਪੀਲਾਂ ਨੂੰ ਇਕੱਠਿਆਂ ਸੁਣਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਦੋਵਾਂ ਅਪੀਲਾਂ ਵਿੱਚ ਜਵਾਬ ਦੇਣ ਵਾਲਿਆਂ ਦੁਆਰਾ ਇੱਕ ਸੁਣਵਾਈ ਫੀਸ ਸਾਂਝੀ ਕੀਤੀ ਜਾਏਗੀ।

ਬੀ.ਆਰ.ਟੀ.

ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ.

ਭੁਵਨੇਸ਼ਵਰ ਪ੍ਰਸਾਦ ਸਿਨਹਾ ਅਤੇ ਜੇ. ਐੱਲ. ਕਪੂਰ, ਜੇ.ਜੇ.

ਅਗਰਵਾਲ ਚੈਂਬਰ ਆਫ ਕਾਮਰਸ, ਲਿਮਿਟੇਡ ਅਪੀਲਕਰਤਾ.

ਬਨਾਮ

ਐਮ/ਐਸ. ਗਣਪਤ ਰਾਏ ਹੀਰਾ ਲਾਲ - ਜਵਾਬਦੇਹ.

1954 ਦੀ ਸਿਵਲ ਅਪੀਲ ਨੰਬਰ 79

1957 ਨਵੰਬਰ, 11 ਵੀਂ

ਇਨਕਮ-ਟੈਕਸ ਐਕਟ (1922 ਦਾ ਐਕਸਆਈ) - ਇੱਕ ਗੈਰ-ਵਸਨੀਕ ਲਈ ਸੈਕਸ਼ਨ 18, 40 ਅਤੇ 42— ਏਜੰਟ - ਭਾਵੇਂ ਗੈਰ-ਵਸਨੀਕ- ਗੈਰ-ਵਸਨੀਕ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਮੁਨਾਫਿਆਂ 'ਤੇ ਭੁਗਤਾਨ ਯੋਗ ਆਮਦਨੀ-ਟੈਕਸ ਘਟਾਉਣ ਦੇ ਹੱਕਦਾਰ ਹਨ, ਕੀ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਅਜਿਹੀ ਕਟੌਤੀ 'ਤੇ ਇਤਰਾਜ਼ ਕਰਨ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਹੈ ਕਿ ਉਸਦੀ ਕੁੱਲ ਆਮਦਨੀ ਮੁਲਾਂਕਣ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਸੀ— ਸੈਕਸ਼ਨ 17-ਸਕੇਪ ਆਫ-ਇੰਡੀਅਨ ਕੰਟਰੈਕਟ ਐਕਟ (1872 ਦਾ ਐਕਸ)— ਸੈਕਸ਼ਨ 194-ਏਜੰਟ ਨਿਯੁਕਤ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਸਬ-ਏਜੰਟ-ਪ੍ਰਿੰਸੀਪਲ ਲੈਣ-ਦੇਣ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰਨਾ ਅਤੇ ਮੁਨਾਫਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨਾ-ਭਾਰਤੀ ਕੰਪਨੀਆਂ ਦੇ ਪ੍ਰਿੰਸੀਪਲ ਅਤੇ ਉਪ-ਏਜੰਟ-ਪ੍ਰਿੰਸੀਪਲ ਐਕਟ (1913 ਦਾ VI) ਵਿਚਕਾਰ ਸਬੰਧ-ਧਾਰਾ 186- ਦੁਆਰਾ ਅਦਾ ਕੀਤੇ ਟੈਕਸ ਲਈ ਗੈਰ-ਨਿਵਾਸੀ ਯੋਗਦਾਨ ਦੀ ਦੇਣਦਾਰੀ ਬ੍ਰਿਟਿਸ਼ ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਉਸਦਾ ਏਜੰਟ ਕੀ ਉਸਦੀ ਕੁੱਲ ਵਿਸ਼ਵ ਆਮਦਨ ਦਾ ਮੁਲਾਂਕਣ ਕਰਨ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਕਰਦਾ ਹੈ.

ਆਯੋਜਿਤ, ਕਿ ਭਾਰਤ ਵਿਚ ਇਕ ਏਜੰਟ ਆਪਣੇ ਗੈਰ-ਰਿਹਾਇਸ਼ੀ ਪ੍ਰਿੰਸੀਪਲ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਕਾਰੋਬਾਰ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਕਮਾਈ ਹੋਏ ਮੁਨਾਫਿਆਂ 'ਤੇ ਭੁਗਤਾਨ ਯੋਗ ਆਮਦਨ ਟੈਕਸ ਘਟਾਉਣ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਹੈ ਅਤੇ ਗੈਰ-ਰਿਹਾਇਸ਼ੀ ਪ੍ਰਿੰਸੀਪਲ ਨੂੰ ਆਗਿਆ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਇਸ ਰਕਮ ਨੂੰ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਚੁਣੌਤੀ ਦਿਓ ਕਿ ਉਸਦੀ ਕੁੱਲ ਵਿਸ਼ਵ ਆਮਦਨੀ ਟੈਕਸ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਕਟੌਤੀ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ ਆਪਣੇ ਲਾਭ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਸੀ. ਇਹ ਉਹ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਹੈ ਜਿਸ ਨੂੰ ਉਸਦੇ ਮੁਲਾਂਕਣ ਦੇ ਸਮੇਂ ਗੈਰ-ਵਸਨੀਕ ਮੁਲਾਂਕਣ ਦੁਆਰਾ ਭੜਕਾਇਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ. ਉਹ ਵਿਅਕਤੀ ਜੋ ਕਿਸੇ ਵੀ ਆਮਦਨੀ, ਮੁਨਾਫਿਆਂ ਜਾਂ ਲਾਭਾਂ ਦੀ ਅਦਾਇਗੀ ਸਮੇਂ ਕਟੌਤੀ ਕਰਨ ਲਈ ਐਕਟ ਦੇ ਅਧੀਨ ਪਾਬੰਦ ਹਨ, ਮੁਲਾਂਕਣ ਦੇ ਅੰਤਮ ਨਤੀਜੇ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਨਹੀਂ ਹਨ. ਐਕਟ ਦੀ ਸਕੀਮ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਕਟੌਤੀਆਂ "ਤਨਖਾਹਾਂ", "ਪ੍ਰਤੀਭੂਤੀਆਂ 'ਤੇ ਵਿਆਜ" ਅਤੇ "ਆਮਦਨ, ਲਾਭ ਅਤੇ ਲਾਭ" ਦੇ ਹੋਰ ਮੁਖੀਆਂ ਤੋਂ ਕੀਤੀਆਂ ਜਾਣੀਆਂ ਚਾਹੀਦੀਆਂ ਹਨ" ਅਤੇ ਮੁਲਾਂਕਣ ਦੇ ਸਮੇਂ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਸਮਾਯੋਜਨ ਕੀਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ. ਭਾਵੇਂ ਅੰਤਮ ਨਤੀਜੇ ਵਿੱਚ ਕਟੌਤੀ ਕੀਤੀ ਟੈਕਸ ਦੀ ਰਕਮ ਜਾਂ ਕੋਈ ਘੱਟ ਜਾਂ ਵੱਡੀ ਰਕਮ ਭੁਗਤਾਨ ਯੋਗ ਹੋਵੇਗੀ ਕਿਉਂਕਿ ਲਾਗੂ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਆਮਦਨੀ-ਟੈਕਸ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਤ ਨਹੀਂ ਕਰੇਗਾ, ਧਾਰਾ 18 ਅਧੀਨ ਜਾਂ ਏਜੰਟ ਦੀਆਂ ਧਾਰਾਵਾਂ 40(2) ਅਤੇ 42(1) ਅਧੀਨ ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦੀਆਂ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀਆਂ ਅਤੇ ਸ਼ਕਤੀਆਂ.

ਇਨਕਮ-ਟੈਕਸ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 17 ਰੱਖੀ ਗਈ ਹੈ, ਗੈਰ-ਵਸਨੀਕਾਂ ਨੂੰ ਭੁਗਤਾਨ ਯੋਗ ਰਕਮਾਂ ਜਾਂ ਅਸਫਲ ਹੋਣ ਦੇ ਨਤੀਜਿਆਂ ਤੋਂ ਆਮਦਨੀ-ਟੈਕਸ ਦੀ ਕਟੌਤੀ ਕਰਨ ਲਈ ਐਕਟ ਅਧੀਨ ਲੋੜੀਂਦੇ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਅਤੇ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀਆਂ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਦਾ ਜਾਂ ਪ੍ਰਭਾਵਤ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਅਜਿਹੀਆਂ ਕਟੌਤੀਆਂ।

ਆਯੋਜਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ, ਜਿਥੇ ਇਕ ਸਬ-ਏਜੰਟ ਨੂੰ ਏਜੰਟ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਿੰਸੀਪਲ ਦੇ ਕਾਰੋਬਾਰ ਲਈ ਨਿਯੁਕਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਜਿਸਨੇ ਲੈਣ-ਦੇਣ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰ ਲਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਨਾਲ ਹੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੈਣ-ਦੇਣ 'ਤੇ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਮੁਨਾਫਿਆਂ ਦੀ ਰਕਮ ਵੀ, ਸਬ-ਏਜੰਟ ਏਜੰਸੀ ਦੇ ਕਾਰੋਬਾਰ ਦੇ ਉਸ ਹਿੱਸੇ ਲਈ ਪ੍ਰਿੰਸੀਪਲ ਦਾ ਏਜੰਟ ਬਣ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਸੌਂਪਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ "ਪ੍ਰਿੰਸੀਪਲ ਅਤੇ ਬਦਲ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਦੀ ਪ੍ਰਮੁੱਖਤਾ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।"

ਆਯੋਜਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ, ਇਹ ਕਿ ਬ੍ਰਿਟਿਸ਼ ਭਾਰਤ ਵਿਚ ਕਿਸੇ ਏਜੰਟ ਦੁਆਰਾ ਅਦਾ ਕੀਤੇ ਟੈਕਸ ਵਿਚ ਯੋਗਦਾਨ ਪਾਉਣ ਵਾਲੇ ਦੀ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਤੈਅ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਅਤੇ ਗੈਰ-ਵਸਨੀਕ ਯੋਗਦਾਨ ਪਾਉਣ ਵਾਲੇ ਲਈ, ਇਹ ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਉਸਦੀ ਕੁੱਲ ਵਿਸ਼ਵ ਆਮਦਨੀ 'ਤੇ ਟੈਕਸ ਅਦਾ ਕਰਨ ਦੀ ਉਸਦੀ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਸਥਾਪਤ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇ।

ਕੇਸ-ਕਾਨੂੰਨ ਬਾਰੇ ਚਰਚਾ ਕੀਤੀ।

ਸੰਵਤ 2005 ਦੇ ਲੈਟਰਜ਼ ਪੇਟੈਂਟ ਅਪੀਲ ਨੰਬਰ 493 ਵਿਚ ਸਾਬਕਾ ਪੈਪਸੂ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ 10 ਮਾਰਚ, 1953 ਨੂੰ ਜੱਜਮੈਂਟ ਐਂਡ ਆਰਡਰ ਤੋਂ ਅਪੀਲ, ਸੰਵਤ 2001 ਦੇ ਈ.ਏ.ਐੱਸ ਨੰਬਰ 78-96 ਵਿਚ ਉਕਤ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ 18 ਜਨਵਰੀ, 1949 ਨੂੰ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਜੱਜਮੈਂਟ ਐਂਡ ਆਰਡਰ ਤੋਂ ਪੈਦਾ ਹੋਏ।

ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਲਈ: ਸ੍ਰੀ ਨੈਨਿਤ ਲਾਲ, ਐਡਵੋਕੇਟ.

ਜਵਾਬ ਦੇਣ ਵਾਲਿਆਂ ਲਈ: ਸ੍ਰੀ ਮੋਹਨ ਬਿਹਾਰੀ ਲਾਲ, ਐਡਵੋਕੇਟ.

ਨਿਰਣਾ

ਦੁਆਰਾ ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਸੁਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ

ਕਪੂਰ, ਜੇ.- ਇਹ ਇਕ ਅਪੀਲ ਹੈ ਜੋ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 133(1) (ਸੀ) ਦੇ ਅਧੀਨ ਪ੍ਰਮਾਣ ਪੱਤਰ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਪੈਪਸੂ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਅਤੇ ਆਦੇਸ਼ ਤੋਂ ਸੁਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ 10 ਮਾਰਚ, 1953, ਲਿਕਵਿਡੇਸ਼ਨ ਜੱਜ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਅਪੀਲ ਵਿੱਚ ਸੋਧਣਾ।

ਹੇਠਾਂ ਦਿੱਤੀਆਂ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੇ ਫੈਸਲਿਆਂ ਵਿਚ ਤੱਥਾਂ ਦਾ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪਾਠ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਤੁਲਨਾਤਮਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਸ ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਕ ਸੰਖੇਪ ਪਾਠ ਕਾਫ਼ੀ ਹੋਵੇਗਾ. ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਕੰਪਨੀ ਨੂੰ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ

1934 ਵਿੱਚ ਸਾਬਕਾ ਪਟਿਆਲਾ ਰਾਜ ਦੇ ਕੰਪਨੀ ਐਕਟ ਦੇ ਤਹਿਤ. ਇਸ ਨੇ ਵੱਖ ਵੱਖ ਕਿਸਮਾਂ ਦੇ ਅਨਾਜ ਅਤੇ ਹੋਰ ਵਸਤੂਆਂ ਵਿੱਚ ਅਗਾਂਹਵਧੂ ਲੈਣ-ਦੇਣ ਕਰਨ ਲਈ ਕਮਿਸ਼ਨ ਏਜੰਸੀ ਦਾ ਕਾਰੋਬਾਰ ਜਾਰੀ ਰੱਖਿਆ. ਨਾਰਨੋਲ—ਬੀਸਾਈਡਜ਼ ਦੇ ਜਵਾਬਦੇਹ-ਫਰਮ ਗਣਪਤ ਰਾਏ ਹੀਰਾ ਲਾਲ ਨੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਕੰਪਨੀ ਦਾ ਹਿੱਸੇਦਾਰ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਇਸ ਨਾਲ ਲੈਣ-ਦੇਣ ਕੀਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਅਨਾਜ ਦੀ ਵਿਕਰੀ ਅਤੇ ਖਰੀਦ ਦੇ ਕਈ ਅਗਾਂਹਵਧੂ ਲੈਣ-ਦੇਣ ਕੀਤੇ ਸਨ ਅਤੇ ਹੋਰ ਵਸਤੂਆਂ. ਅਪੀਲਕਰਤਾ, ਜਵਾਬਦੇਹ ਅਤੇ ਇਸਦੇ ਹੋਰ ਹਿੱਸਿਆਂ ਦੇ ਕਮਿਸ਼ਨ ਏਜੰਟ ਵਜੋਂ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਫਰਮ ਪਿਆਰੇਲਾਲ ਮੁਸੱਦੀ ਲਾਲ, ਨਾਲ ਹਾਪੁੜ ਵਿਖੇ ਫਾਰਵਰਡ ਸਪੁਰਦਗੀ ਦੇ ਕਈ ਲੈਣ-ਦੇਣ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਇਆ, ਜੋ ਹਾਪੁੜ ਵਿਖੇ ਕਮਿਸ਼ਨ ਏਜੰਸੀ ਦਾ ਕਾਰੋਬਾਰ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ (ਅਤੇ ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਹਾਪੁੜ ਫਰਮ ਕਿਹਾ ਜਾਵੇਗਾ). ਹਾਪੁੜ ਫਰਮ ਨਾਲ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੇ ਗਏ ਲੈਣ-ਦੇਣ ਦਾ ਕੁੱਲ ਮੁਨਾਫਾ . 48,250 ਰੁਪਏ ਸੀ ਜਿਸ 'ਤੇ ਹਾਪੁੜ ਫਰਮ ਨੇ 14,730-8-0 ਰੁਪਏ ਅਦਾ ਕੀਤੇ. ਆਮਦਨੀ-ਟੈਕਸ ਵਜੋਂ. ਜਵਾਬਦੇਹ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਲੈਣ-ਦੇਣ 'ਤੇ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਮੁਨਾਫੇ ਦੀ 29,275-2-6 ਰਕਮ ਰੁਪਏ ਸੀ. ਜਿਸ 'ਤੇ ਅਨੁਪਾਤ ਵਾਲਾ 9,314-13-4 ਰੁਪਏ ਆਮਦਨ-ਟੈਕਸ ਅਦਾ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ.. 20 ਮਈ, 1943 ਨੂੰ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਜ਼ਖਮੀ ਕਰਨ ਦਾ ਆਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਪੁਰਾਣੀ ਪਟਿਆਲਾ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਵਕੀਲ ਉਦਮੀ ਰਾਮ ਅਗਰਵਾਲ ਨੂੰ ਇਸ ਦਾ ਤਰਲ ਨਿਯੁਕਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ. ਯੋਗਦਾਨ ਪਾਉਣ ਵਾਲਿਆਂ ਦੀ ਸੂਚੀ 21 ਅਕਤੂਬਰ, 1943 ਨੂੰ ਸੈਟਲ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਅਤੇ ਜਵਾਬਦੇਹ ਨੂੰ ਉਸ ਸੂਚੀ ਵਿੱਚ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ. ਹਾਲਾਂਕਿ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਨੂੰ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਅਪੀਲ ਵਿੱਚ ਚੁਣੌਤੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਪਰ ਹੁਣ ਇਹ ਧਿਰਾਂ ਦਰਮਿਆਨ ਵਿਵਾਦ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੈ.

18 ਮਾਰਚ, 1944 ਨੂੰ ਆਫੀਸ਼ੀਅਲ ਲਿਕਵੀਡੇਟਰ ਨੇ ਪਟਿਆਲਾ ਕੰਪਨੀਜ਼ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 186 ਦੇ ਤਹਿਤ, 12,204-12-3 ਰੁਪਏ ਦੇ ਭੁਗਤਾਨ ਆਰਡਰ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਦਿੱਤੀ. ਜਵਾਬਦੇਹ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਦਾਅਵੇ ਦੇ ਸਮਰਥਨ ਵਿੱਚ ਉਸਨੇ ਇਸ ਅਰਜ਼ੀ ਦੇ ਨਾਲ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀਆਂ ਕਿਤਾਬਾਂ ਵਿੱਚ ਜਵਾਬਦੇਹ ਦੇ ਖਾਤੇ ਦੀਆਂ ਕਾਪੀਆਂ ਦਰਸਾਉਂਦੀਆਂ ਹਨ ਕਿ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਰਕਮ ਕਿਵੇਂ ਸੀ

ਜਵਾਬਦੇਹ. ਇਸ ਰਕਮ ਵਿਚ 9,476-13-0 ਰੁਪਏ ਦੀ ਰਕਮ ਸ਼ਾਮਲ ਸੀ., ਹਾਪੁੜ ਫਰਮ ਦੁਆਰਾ ਹਾਪੁੜ ਵਿਖੇ ਅਗਾਂਹਵਧੂ ਲੈਣ-ਦੇਣ ਦੇ ਮੁਨਾਫਿਆਂ ਅਤੇ ਹਾਪੁੜ ਫਰਮ ਦੇ ਕਮਿਸ਼ਨ 'ਤੇ ਜਵਾਬ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਦੁਆਰਾ ਅਦਾ ਕੀਤੇ ਆਮਦਨ-ਟੈਕਸ ਦੇ ਕਾਰਨ ਕਈ ਇਤਰਾਜ਼ ਉਠਾਏ ਅਤੇ ਆਪਸ ਵਿਚ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਕਿ ਹਾਪੁੜ ਫਰਮ ਜਿਸ ਨਾਲ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਅੱਗੇ ਲੈਣ-ਦੇਣ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਨੂੰ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਤੋਂ ਕੋਈ ਆਮਦਨ-ਟੈਕਸ ਮੰਗਣ ਦਾ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਕੋਈ ਲਾਭ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ਸੀ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਇਕੱਠਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਜੋ ਇੱਕ ਕਮਿਸ਼ਨ ਏਜੰਟ ਵਜੋਂ ਕੰਮ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ "ਸਿਰਫ ਕਮਿਸ਼ਨ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਸੀ". ਇਹ ਵੀ ਅਪੀਲ ਕੀਤੀ ਗਈ ਕਿ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਅਤੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦਰਮਿਆਨ ਹੋਏ ਲੈਣ-ਦੇਣ ਦੀ ਕੁੱਲ ਗਿਣਤੀ ਤੇ ਘਾਟਾ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਜਵਾਬ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਕੋਈ ਆਮਦਨੀ-ਟੈਕਸ ਅਦਾ ਕਰਨ ਲਈ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਵਿਵਾਦ ਅਧੀਨ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਸਾਲ ਵਿੱਚ ਜਵਾਬਦੇਹ ਦੀ ਕੋਈ ਟੈਕਸ ਯੋਗ ਆਮਦਨੀ ਨਹੀਂ ਸੀ. 23 ਮਈ, 1944 ਨੂੰ, ਜਵਾਬਦੇਹ ਨੇ ਇੱਕ ਅਰਜ਼ੀ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇਹ ਦਰਜ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਹਾਪੁੜ ਫਰਮ, ਜੋ ਹਾਪੁੜ ਵਿਖੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਏਜੰਟ ਸਨ, ਨੇ 14,730-8-0 ਰੁਪਏ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖੇ ਸਨ, "ਜਿਸ 'ਤੇ ਇਨਕਮ ਟੈਕਸ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 42 ਤਹਿਤ ਭਰੋਸਾ ਸੀ" ਅਤੇ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕੀਤੀ ਕਿ ਆਧਿਕਾਰਕ ਪ੍ਰਮਾਣਕ ਨੂੰ ਹਦਾਇਤ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇ ਕਿ ਉਹ ਹਾਪੁੜ ਫਰਮ ਦੁਆਰਾ ਰੱਖੀ ਗਈ ਅਤੇ ਅਦਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਰਕਮ ਦੀ ਵਾਪਸੀ ਲਈ ਆਮਦਨ ਕਰ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਅਰਜ਼ੀ ਦੇਣ, ਕਿਉਂਕਿ ਹਾਪੁੜ ਫਰਮ ਨਾਲ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੇ ਗਏ ਲੈਣ-ਦੇਣ 'ਤੇ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਟੈਕਸ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ ਜਵਾਬ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਦੁਆਰਾ ਕੋਈ ਭੁਗਤਾਨ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਸੀ.

ਦੇਵਾਂ ਧਿਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਸਬੂਤਾਂ ਦੀ ਅਗਵਾਈ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, 18 ਜਨਵਰੀ, 1949 ਨੂੰ ਵਿਦਵਾਨ ਲਿਕਵਿਡੇਸ਼ਨ ਜੱਜ ਦੁਆਰਾ, 8,191-0-9 ਰੁਪਏ ਦੀ ਰਕਮ ਲਈ ਭੁਗਤਾਨ ਦਾ ਆਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ. ਜਿਸ ਵਿਚ 6,867-9-6 ਰੁਪਏ ਦੀ ਰਕਮ ਸ਼ਾਮਲ ਸੀ. ਪ੍ਰਤੀਕਰਮ ਦੇ ਲੈਣ-ਦੇਣ 'ਤੇ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਮੁਨਾਫਿਆਂ ਤੇ ਆਮਦਨੀ-ਟੈਕਸ ਦੀ ਅਨੁਪਾਤ ਰਕਮ. ਇਸ ਆਦੇਸ਼ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਜਵਾਬਦੇਹ ਨੇ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚ ਕੋਲ ਅਪੀਲ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਦੋ ਨੁਕਤੇ ਸੁਣਾਏ: (1) ਕਿ ਜਵਾਬ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਦਾ ਨਿਪਟਾਰਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਿਆ

ਯੋਗਦਾਨ ਪਾਉਣ ਵਾਲਿਆਂ ਦੀ ਸੂਚੀ ਵਿਚ ਅਤੇ (2) ਕਿ ਇਹ ਇਸ ਦੇ ਲਈ ਦਾਖਲ ਹੋਏ ਲੈਣ-ਦੇਣ 'ਤੇ ਮੁਨਾਫਿਆਂ ਵਿਚੋਂ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਟੈਕਸ ਦੀ ਅਦਾਇਗੀ ਲਈ ਰੱਖੀ ਗਈ ਰਕਮ ਲਈ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਨਹੀਂ ਸੀ 'ਹਾਪੁਰ ਫਰਮ ਦੇ ਨਾਲ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੁਆਰਾ ਅਤੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਭੁਗਤਾਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ. ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਸਾਬਕਾ ਦਲੀਲ ਨੂੰ ਨਕਾਰ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਜਵਾਬ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਯੋਗਦਾਨੀਆਂ ਦੀ ਸੂਚੀ ਵਿੱਚ ਸਹੀ ਂਗ ਨਾਲ ਨਿਪਟਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਬਾਅਦ ਦੀ ਦਲੀਲ ਨੂੰ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਪੰਨਾ ਲਾਲ ਮੋਹਰ ਸਿੰਘ ਬਨਾਮ ਪਟਿਆਲਾ ਦੇ ਇਜਲਾਸ-ਖਾਸ ਦੀ ਨਿਆਂਇਕ ਕਮੇਟੀ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਤੋਂ ਬਾਅਦ. ਅਗਰਵਾਲ ਚੈਂਬਰ (1), ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰਤ ਵਕੀਲ ਹਾਪੁਰ ਫਰਮ ਦੁਆਰਾ ਅਦਾ ਕੀਤੀ ਆਮਦਨ-ਟੈਕਸ ਦੀ ਰਕਮ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕਰਨ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਨਹੀਂ ਸੀ. ਜੁਡੀਸ਼ੀਅਲ ਕਮੇਟੀ ਇਜਲਾਸ-ਖਾਸ ਨੇ ਆਯੋਜਿਤ ਕੀਤਾ ਸੀ :

"ਯੋਗਦਾਨਕਰਤਾ ਦੀ ਦੇਣਦਾਰੀ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਇਹ ਦਿਖਾਇਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸਦੀ ਆਮਦਨ ਅਜਿਹੀ ਸੀ ਜਿਸ 'ਤੇ ਆਮਦਨ ਦਾ ਮੁਲਾਂਕਣ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ.....ਇਸ ਗੱਲ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਕਿ ਯੋਗਦਾਨ ਪਾਉਣ ਵਾਲਾ ਭਾਰਤ ਵਿਚ ਹੋਰ ਲੈਣ-ਦੇਣ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਦੂਜੇ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਵੰਡ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਖੜ੍ਹਾ ਸੀ. ਇਸ ਲਈ, ਇਹ ਉਸਦੀ ਪੂਰੀ ਆਮਦਨ ਸੀ ਜੋ ਆਮਦਨ-ਟੈਕਸ ਪ੍ਰਤੀ ਉਸਦੀ ਦੇਣਦਾਰੀ ਦਾ ਮੁਲਾਂਕਣ ਕਰਨ ਲਈ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖੀ ਜਾਣੀ ਸੀ."

ਫਿਰ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਆਰਟੀਕਲ 133 (1)(ਸੀ) ਦੇ ਤਹਿਤ ਅਪੀਲ ਕਰਨ ਲਈ ਇੱਕ ਸਰਟੀਫਿਕੇਟ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਦਿੱਤੀ ਜੋ ਕਿ ਹੇਠ ਲਿਖੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ: -

"ਪਹਿਲਾ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਨਿਆਂਇਕ ਕਮੇਟੀ ਦੇ ਇੱਕ ਜੱਜ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਫੈਸਲੇ ਨੂੰ ਕਾਨੂੰਨ ਵਿੱਚ ਕਮੇਟੀ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ. ਦੂਜਾ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਨਿਆਂਇਕ ਕਮੇਟੀ ਦੇ ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜ ਦੁਆਰਾ ਇਹ ਸਿਧਾਂਤ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਅਗਰਵਾਲ ਚੈਂਬਰ ਆਫ ਕਾਮਰਸ ਮੁੜ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਨਹੀਂ ਸੀ

(1) CA. 60 of 2005 ਐੱਸ.

ਇਸਦੇ ਗ੍ਰਾਹਕਾਂ ਦੁਆਰਾ ਇਸ ਦੁਆਰਾ ਅਦਾ ਕੀਤੇ ਆਮਦਨੀ-ਟੈਕਸ ਦਾ ਅਨੁਪਾਤ ਵਾਲਾ ਹਿੱਸਾ ਜਦ ਤੱਕ ਇਹ ਨਹੀਂ ਦਰਸਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਕਿ ਗ੍ਰਾਹਕਾਂ ਦੀ ਆਮਦਨੀ ਦੀ ਕੁੱਲ ਰਕਮ ਆਮਦਨੀ-ਟੈਕਸ ਲਈ ਮੁਲਾਂਕਣ ਯੋਗ ਸੀ, ਸਹੀ ਸੀ.

ਇਸ ਅਨੁਸਾਰ ਅਸੀਂ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੰਦੇ ਹਾਂ ਅਤੇ ਸਰਟੀਫਿਕੇਟ ਦਿੰਦੇ ਹਾਂ."

ਪਹਿਲੇ ਨੁਕਤੇ ਨੂੰ ਸਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਕੈਨਵਸ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਵਿਚਾਰ ਵਿਚ ਕਿ ਅਸੀਂ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿਚ ਜਾਣਾ ਬੇਲੋੜਾ ਹੋਵੇਗਾ. ਫੈਸਲੇ ਲੈਣ ਦਾ ਇਕੋ ਇਕ ਨੁਕਤਾ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਜਵਾਬਦੇਹ ਆਮਦਨ-ਟੈਕਸ ਲਈ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਹੈ, ਜਿਸਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਹਾਪੁਰ ਫਰਮ ਦੁਆਰਾ ਲੈਣ-ਦੇਣ 'ਤੇ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੁਆਰਾ ਹਾਪੁਰ ਫਰਮ ਨਾਲ ਜਵਾਬਦੇਹ ਦੇ ਲਈ ਅਤੇ ਕਿਸ ਲਈ ਦਾਖਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ? ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੂੰ ਇਹ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਲੱਗ ਸਕਿਆ ਹੈ ਕਿ ਜਵਾਬ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਨੇ ਬ੍ਰਿਟਿਸ਼ ਭਾਰਤ ਵਿਚ ਜਾਂ ਹਾਪੁਰ ਵਿਖੇ ਹਾਪੁਰ ਫਰਮ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਫਰਮ ਨਾਲ ਕੋਈ ਅਗਾਂਹਵਧੂ ਲੈਣ-ਦੇਣ ਕੀਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਮਾਮਲਾ ਸੀ ਸਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਨਹੀਂ, ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਦੀ ਕੁੱਲ ਵਿਸ਼ਵ ਆਮਦਨੀ ਬਾਰੇ ਕੋਈ ਖੋਜ ਹੈ ਅਤੇ ਰਿਕਾਰਡ ਵਿਚ ਕੋਈ ਸਮੱਗਰੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਿਸ ਤੋਂ ਇਹ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ.

ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਇੱਕ ਗੈਰ-ਰਿਹਾਇਸ਼ੀ ਕੰਪਨੀ ਹੈ ਅਤੇ ਜਵਾਬ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਇੱਕ ਗੈਰ-ਰਿਹਾਇਸ਼ੀ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਨਾਰਨੈਲ ਵਿਖੇ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ ਜੋ ਕਿ ਭਾਰਤੀ ਰਾਜ ਪਟਿਆਲਾ ਸੀ. ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਹਾਪੁਰ ਵਿਖੇ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਅੱਗੇ ਲੈਣ-ਦੇਣ ਕੀਤਾ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਕਾਫ਼ੀ ਮੁਨਾਫ਼ਾ ਹੋਇਆ. ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੇ ਪਾਇਆ ਹੈ ਕਿ ਹਾਪੁਰ ਫਰਮ ਨੇ 6,867-9-0 ਰੁਪਏ ਅਦਾ ਕੀਤੇ. ਆਮਦਨੀ-ਟੈਕਸ ਦੇ ਕਾਰਨ ਜੋ ਕਿ ਹਾਪੁਰ ਫਰਮ ਨਾਲ ਹੋਏ ਲੈਣ-ਦੇਣ 'ਤੇ ਕੀਤੇ ਮੁਨਾਫ਼ਿਆਂ 'ਤੇ ਜਵਾਬਦੇਹ ਦੇ ਲਈ ਅਤੇ ਦੁਆਰਾ ਭੁਗਤਾਨ ਯੋਗ ਸੀ. ਜਵਾਬਦੇਹ ਨੇ ਇਸ ਅਧਾਰ 'ਤੇ ਆਮਦਨ-ਟੈਕਸ ਅਦਾ ਕਰਨ ਦੀ ਆਪਣੀ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਨੂੰ ਚੁਣੌਤੀ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਇਹ ਜਵਾਬਦੇਹ ਸੀ:

"ਸਿਰਫ ਮੁਲਾਂਕਣ ਅਧੀਨ ਸਾਲ ਦੌਰਾਨ ਉਸਦੀ ਕੁੱਲ ਕਮਾਈ ਅਤੇ ਉਦੋਂ ਤੋਂ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ

ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਜਵਾਬਦੇਹ ਦੀਆਂ ਕਿਤਾਬਾਂ ਤੋਂ, ਉਸਨੂੰ ਨਾਰਨੇਲ ਵਿਖੇ ਆਪਣੇ ਕਾਰੋਬਾਰ ਵਿੱਚ ਭਾਰੀ ਨੁਕਸਾਨ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਉਸਦੀ ਕੁੱਲ ਆਮਦਨੀ ਕਿਸੇ ਵੀ ਆਮਦਨ-ਟੈਕਸ ਲਈ ਮੁਲਾਂਕਣ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਸੀ."

ਵਿਦਿਆ ਪ੍ਰਾਪਤ ਲਿਕਵਿਡੇਸ਼ਨ ਜੱਜ ਨੇ ਇਕਰਾਰਨਾਮਾ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 69 ਲਾਗੂ ਕਰਕੇ ਜਵਾਬਦੇਹ ਨੂੰ ਆਮਦਨੀ-ਟੈਕਸ ਦੀ ਰਕਮ ਲਈ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਠਹਿਰਾਇਆ. ਅਪੀਲ 'ਤੇ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚ ਨੇ ਇਸ ਆਈਟਮ ਨੂੰ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਅਸਵੀਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਇਹ ਨਹੀਂ ਦਿਖਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਐਕਟ ਦੇ ਤਹਿਤ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਦੀ "ਕੁੱਲ ਕਮਾਈ" ਟੈਕਸਯੋਗ ਸੀ. ਹੇਠਾਂ ਦਿੱਤੀ ਕਿਸੇ ਵੀ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਐਕਟ ਦੀਆਂ ਸਬੰਧਤ ਧਾਰਾਵਾਂ ਬਾਰੇ ਵਿਚਾਰ ਵਟਾਂਦਰੇ ਨਹੀਂ ਕੀਤੇ, ਇੱਥੋਂ ਤਕ ਕਿ ਧਾਰਾ 42 ਵੀ ਨਹੀਂ, ਜਿਸਦਾ ਜਵਾਬ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਨੇ 23 ਮਈ, 1944 ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਅਰਜ਼ੀ ਵਿਚ ਦਿੱਤਾ ਸੀ, ਨਾ ਹੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਨਾਲ ਹਾਪੁਰ ਫਰਮ ਦੇ ਜੁਆਰੀ ਸਬੰਧਾਂ ਬਾਰੇ ਕੋਈ ਖੋਜ ਦਿੱਤੀ ਹੈ. ਹਾਪੁਰ ਫਰਮ ਦੀ ਏਜੰਸੀ ਸਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਗੰਭੀਰਤਾ ਨਾਲ ਵਿਵਾਦਤ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਇਸ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ. ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਕੇਸ ਹੇਠਲੀਆਂ ਅਦਾਲਤਾਂ ਵਿੱਚ ਇਸ ਏਜੰਸੀ ਦੇ ਅਧਾਰ ਤੇ ਅੱਗੇ ਵਧਿਆ ਹੈ. ਹਾਪੁੜ ਫਰਮ ਨੂੰ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੁਆਰਾ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਦੇ ਅਗਾਂਹਵਧੂ ਲੈਣ-ਦੇਣ ਦੇ ਕਾਰੋਬਾਰ ਲਈ ਨਿਯੁਕਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਜਿਸ ਨੇ ਦਾਖਲ ਕੀਤੇ ਲੈਣ-ਦੇਣ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰ ਲਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਨਾਲ ਹੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੈਣ-ਦੇਣ 'ਤੇ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਲਾਭ ਦੀ ਰਕਮ ਵੀ ਹੈ ਸਿਰਫ ਆਮਦਨੀ-ਟੈਕਸ ਦੀ ਕਟੌਤੀ, ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਣ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਮੁਨਾਫਿਆਂ 'ਤੇ ਅਦਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਰਕਮ ਦਾ ਵਿਵਾਦ ਕਰਨਾ. ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਤਹਿਤ ਹਾਪੁਰ ਫਰਮ ਏਜੰਸੀ ਦੇ ਕਾਰੋਬਾਰ ਦੇ ਉਸ ਹਿੱਸੇ ਲਈ ਜਵਾਬਦੇਹ ਦਾ ਏਜੰਟ ਹੋਵੇਗੀ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਸ ਨੂੰ ਸੌਂਪਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ "ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਦੀ ਗੁਪਤਤਾ ਪ੍ਰਿੰਸੀਪਲ ਅਤੇ ਬਦਲ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ". ਕੰਟਰੈਕਟ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 194; ਡੀ ਬੁਸ਼ੇ ਬਨਾਮ. Alt (1).

ਹੁਣ ਮੁਲਾਂਕਣ ਸਾਲ 1942-43 (ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਐਕਟ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ) ਵਿਚ ਲਾਗੂ ਆਮਦਨ-ਟੈਕਸ ਐਕਟ ਦੀਆਂ ਸਬੰਧਤ ਧਾਰਾਵਾਂ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦੇਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ. ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਉੱਚ ਦੁਆਰਾ ਵਰਤੇ ਗਏ "ਕੁੱਲ ਕਮਾਈ" ਸ਼ਬਦਾਂ ਦਾ ਕੀ ਅਰਥ ਸੀ

(1) (1878) 8 Ch.D. 286, 311

ਅਦਾਲਤ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਇਨਕਮ-ਟੈਕਸ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਵਰਤੀ ਜਾਂਦੀ ਜੋ ਦੇ ਸਮੀਕਰਨਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦੀ ਹੈ; ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 2। ਦੇ ਉਪ ਧਾਰਾ 15 ਵਿੱਚ "ਕੁੱਲ ਆਮਦਨ" ਅਤੇ "ਕੁੱਲ ਵਿਸ਼ਵ ਆਮਦਨ." "ਕੁੱਲ ਆਮਦਨ" ਦੀ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਦੋ ਚੀਜ਼ਾਂ ਸ਼ਾਮਲ ਹਨ (i) ਸੈਕਸ਼ਨ 4(1) ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਏ ਗਏ ਆਮਦਨ, ਮੁਨਾਫ਼ੇ ਅਤੇ ਲਾਭਾਂ ਦੀ ਕੁੱਲ ਰਕਮ, ਅਤੇ (ii) ਇਨਕਮ-ਟੈਕਸ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਏ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਗਣਨਾ। "ਕੁੱਲ ਵਿਸ਼ਵ ਆਮਦਨ" ਵਿੱਚ ਸਾਰੀ ਆਮਦਨ ਸ਼ਾਮਲ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਮੁਨਾਫ਼ਾ ਅਤੇ ਲਾਭ ਆਮਦਨੀ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਜਿੱਥੇ ਵੀ ਆਮਦਨੀ ਇਕੱਠੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਜਾਂ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਜਿਸ ਤੇ ਧਾਰਾ 4 (3) ਦੀਆਂ ਧਾਰਾਵਾਂ ਅਧੀਨ ਐਕਟ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ.

ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਜੋ ਇੱਕ "ਗੈਰ-ਨਿਵਾਸੀ" ਹੈ "ਕੁੱਲ ਆਮਦਨ" ਵਿੱਚ ਆਮਦਨ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਵੇਗੀ, ਮੁਨਾਫ਼ਾ ਅਤੇ ਲਾਭ ਬ੍ਰਿਟਿਸ਼-ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਏ ਜਾਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਏ ਜਾਂ ਬ੍ਰਿਟਿਸ਼-ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੇ ਜਾਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੇ ਸਮਝੇ ਗਏ. ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 17 ਜਿਸ 'ਤੇ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਦੇ ਵਕੀਲ ਦੁਆਰਾ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, "ਟੈਕਸਯੋਗ ਆਮਦਨ" ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਇਸ ਦੇ ਅਧਿਆਇ III ਵਿੱਚ ਵਾਪਰਦਾ ਹੈ. ਕੁਝ ਖਾਸ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਭੁਗਤਾਨ ਯੋਗ ਟੈਕਸ ਦੇ ਨਿਰਧਾਰਣ ਦੀ ਵਿਵਸਥਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਗੈਰ-ਵਸਨੀਕ ਦਾ ਕੇਸ ਇੱਕ ਹੁੰਦਾ ਹੈ. ਇਹ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ:

"ਜਿੱਥੇ ਕੋਈ ਵਿਅਕਤੀ ਬ੍ਰਿਟਿਸ਼ ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਵਸਨੀਕ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਇੱਕ ਬ੍ਰਿਟਿਸ਼ ਵਿਸ਼ਾ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਬ੍ਰਿਟਿਸ਼ ਰਾਸ਼ਟਰੀਅਤਾ ਅਤੇ ਸਥਿਤੀ ਏਲੀਅਨਜ਼ ਐਕਟ, 1914 (4 ਅਤੇ 5 ਜੀਓ) ਦੀ ਧਾਰਾ 27 ਵਿੱਚ ਪਰਿਭਾਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ. ਵੀ. Ch. 17) ਜਾਂ ਭਾਰਤ ਜਾਂ ਬਰਮਾ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਰਾਜ ਦਾ ਵਿਸ਼ਾ, ਜਾਂ ਕਬਾਇਲੀ ਖੇਤਰ ਦਾ ਮੂਲ ਨਿਵਾਸੀ, ਟੈਕਸ, ਸੁਪਰ-ਟੈਕਸ ਸਮੇਤ, ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਜਾਂ ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਉਸਦੀ ਕੁੱਲ ਆਮਦਨੀ 'ਤੇ ਭੁਗਤਾਨ ਯੋਗ ਟੈਕਸ ਦੀ ਕੁੱਲ ਰਕਮ ਸਮੇਤ ਸੁਪਰ-ਟੈਕਸ ਦੀ ਰਕਮ ਹੋਵੇਗੀ ਜੋ ਉਸਦੀ ਕੁੱਲ ਦੁਨੀਆਂ ਤੇ ਭੁਗਤਾਨ ਯੋਗ ਹੁੰਦੀ ਆਮਦਨ ਜੇਕਰ ਉਸਦੀ ਕੁੱਲ ਆਮਦਨ ਉਹੀ ਅਨੁਪਾਤ ਹੁੰਦੀ ਜੋ ਉਸਦੀ ਕੁੱਲ ਆਮਦਨ ਉਸਦੀ ਕੁੱਲ ਵਿਸ਼ਵ ਆਮਦਨ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਹੁੰਦੀ ਹੈ,"

ਧਾਰਾ 17 ਐਕਟ ਅਧੀਨ ਲੋੜੀਂਦੇ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਅਤੇ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀਆਂ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਦੀ ਜਾਂ ਪ੍ਰਭਾਵਤ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀ

ਗੈਰ-ਵਸਨੀਕਾਂ ਨੂੰ ਭੁਗਤਾਨ ਯੋਗ ਰਕਮਾਂ ਤੋਂ ਆਮਦਨੀ-ਟੈਕਸ ਦੀ ਕਟੌਤੀ ਕਰਨਾ ਜਾਂ ਅਜਿਹੀਆਂ ਕਟੌਤੀਆਂ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਹੋਣ ਦੇ ਨਤੀਜੇ.

ਅਗਲਾ ਅਧਿਆਇ (ਅਧਿਆਇ IV) ਕਟੌਤੀਆਂ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਹੈ ਜੋ ਐਕਟ ਨੂੰ ਆਮਦਨ ਦੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਮੁਖੀਆਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ. ਸੈਕਸ਼ਨ 18 ਸਰੋਤ 'ਤੇ ਕਟੌਤੀ ਦੀ ਵਿਵਸਥਾ ਕਰਦਾ ਹੈ. ਇਸ ਭਾਗ ਦਾ ਉਪ-ਧਾਰਾ 3 ਏ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਸੀ: -

ਐਸ. 18(3A) "ਬ੍ਰਿਟਿਸ਼ ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਵਸਨੀਕ ਨਾ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ "ਪ੍ਰਤੀਭੂਤੀਆਂ 'ਤੇ ਵਿਆਜ" ਨਾ ਹੋਣ 'ਤੇ ਕੋਈ ਵੀ ਵਿਆਜ ਦੇਣ ਲਈ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਕੋਈ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ", ਜਾਂ ਇਸ ਐਕਟ ਦੀਆਂ ਧਾਰਾਵਾਂ ਅਧੀਨ ਕੋਈ ਹੋਰ ਰਕਮ, ਭੁਗਤਾਨ ਦੇ ਸਮੇਂ, ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਹੋਵੇਗੀ, ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਹ ਖੁਦ ਏਜੰਟ ਵਜੋਂ ਆਮਦਨੀ-ਟੈਕਸ ਅਦਾ ਕਰਨ ਲਈ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ, ਵੱਧ ਤੋਂ ਵੱਧ ਦਰ 'ਤੇ ਆਮਦਨ ਕਰ ਕਟੌਤੀ ਕਰੇ."

ਇਸ ਉਪ-ਧਾਰਾ ਦੇ ਪ੍ਰਸਤਾਵ ਵਿੱਚ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਕਟੌਤੀ ਦੇ ਪੈਸੇ ਦੀ ਅਦਾਇਗੀ ਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਜੇ ਇਸ ਬਾਰੇ ਆਮਦਨ-ਟੈਕਸ ਅਧਿਕਾਰੀ ਦਾ ਪ੍ਰਮਾਣ ਪੱਤਰ ਹੁੰਦਾ. ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 18 (7) ਦੇ ਤਹਿਤ ਕਟੌਤੀ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਇਨਕਮ-ਟੈਕਸ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਕਟੌਤੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਰਕਮ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨਾ ਪੈਂਦਾ ਸੀ. ਅਜਿਹੀ ਕਟੌਤੀ ਦੇ ਮੂਲ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹਾ ਵਿਅਕਤੀ ਟੈਕਸ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਮੁਲਾਂਕਣ ਬਣ ਗਿਆ.

ਐਕਟ ਦਾ ਅਧਿਆਇ V "ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਦੇਣਦਾਰੀ" ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਏਜੰਟ ਸ਼ਾਮਲ ਹਨ. ਸੈਕਸ਼ਨ 40 (2) ਬ੍ਰਿਟਿਸ਼-ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਗੈਰ-ਨਿਵਾਸੀ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਟਰੱਸਟੀਆਂ ਜਾਂ ਏਜੰਟਾਂ ਦੇ ਕੇਸ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਣ ਲਈ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ:

ਐਸ. 40(2) "ਜਿੱਥੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ ਦਾ ਟਰੱਸਟੀ ਜਾਂ ਏਜੰਟ ਬ੍ਰਿਟਿਸ਼-ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦਾ ਅਤੇ ਨਾਬਾਲਗ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ, ਕਿੱਥੇ, ਪਾਗਲ ਜਾਂ ਬੇਵਕੂਫ (ਅਜਿਹਾ ਵਿਅਕਤੀ ਇਸ ਉਪ-ਧਾਰਾ ਵਿੱਚ ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਲਾਭਪਾਤਰੀ ਵਜੋਂ ਜਾਣਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ) ਅਜਿਹੇ ਲਾਭਪਾਤਰੀ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਹੈ, ਜਾਂ ਇਸ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਰਸੀਦ ਵਿੱਚ ਹੈ

ਇਸ ਐਕਟ ਅਧੀਨ ਕੋਈ ਵੀ ਆਮਦਨੀ, ਮੁਨਾਫਾ ਜਾਂ ਲਾਭ ਲੈਣ ਵਾਲੇ ਅਜਿਹੇ ਲਾਭਪਾਤਰੀ, ਟੈਕਸ, ਜੋ ਲਾਭਪਾਤਰੀ ਸਿੱਧੇ 'ਤੇ ਨਹੀਂ ਲਗਾਇਆ ਜਾਂਦਾ, ਤਾਂ ਅਜਿਹੇ ਟਰੱਸਟੀ ਜਾਂ ਏਜੰਟ ਤੋਂ ਵਸੂਲਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਵਸੂਲਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਕੇਸ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਉਸੇ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਅਤੇ ਉਸੇ ਰਕਮ ਲਈ ਜੋ ਲਾਭਪਾਤਰੀ ਤੋਂ ਵਸੂਲਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜੋ ਅਜਿਹੀ ਆਮਦਨੀ, ਲਾਭ ਜਾਂ ਲਾਭ ਦੀ ਸਿੱਧੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਵਿੱਚ, ਅਤੇ ਇਸ ਐਕਟ ਦੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਧਾਰਾਵਾਂ ਉਸ ਅਨੁਸਾਰ ਲਾਗੂ ਹੋਣਗੀਆਂ."

ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇਸ ਧਾਰਾ ਦੇ ਤਹਿਤ ਜੋ ਜ਼ਰੂਰੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਕ ਮਸ਼ੀਨਰੀ ਅਤੇ ਇਕ ਯੋਗ ਧਾਰਾ ਹੈ, ਇਕ ਗੈਰ-ਵਸਨੀਕ ਤੋਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਟੈਕਸ ਨੂੰ ਏਜੰਟ 'ਤੇ ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਲਗਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਇਹ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਗੈਰ-ਵਸਨੀਕ ਤੋਂ ਵਸੂਲੀਯੋਗ ਅਤੇ ਵਸੂਲੀਯੋਗ ਹਨ. ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 42(1) ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ :

"ਸਾਰੀ ਆਮਦਨੀ, ਮੁਨਾਫਾ ਜਾਂ ਲਾਭ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨਾ ਜਾਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨਾ, ਭਾਵੇਂ ਸਿੱਧੇ ਜਾਂ ਅਸਿੱਧੇ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਬ੍ਰਿਟਿਸ਼ ਭਾਰਤ ਵਿਚ ਕਿਸੇ ਵਪਾਰਕ ਸੰਬੰਧ ਦੁਆਰਾ ਜਾਂ ਇਸ ਤੋਂ, ਜਾਂ ਬ੍ਰਿਟਿਸ਼ ਭਾਰਤ ਵਿਚ ਕਿਸੇ ਵੀ ਜਾਇਦਾਦ ਦੁਆਰਾ ਜਾਂ ਇਸ ਤੋਂ, ਜਾਂ ਬ੍ਰਿਟਿਸ਼ ਭਾਰਤ ਵਿਚ ਕਿਸੇ ਵੀ ਜਾਇਦਾਦ ਜਾਂ ਆਮਦਨੀ ਦੇ ਸਰੋਤ ਦੁਆਰਾ ਜਾਂ ਦੁਆਰਾ, ਜਾਂ ਵਿਆਜ 'ਤੇ ਉਧਾਰ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਕਿਸੇ ਪੈਸੇ ਦੁਆਰਾ ਜਾਂ ਇਸ ਤੋਂ ਬ੍ਰਿਟਿਸ਼ ਭਾਰਤ ਵਿਚ ਨਕਦ ਜਾਂ ਕਿਸਮ ਵਿਚ ਲਿਆਇਆ ਗਿਆ, ਬ੍ਰਿਟਿਸ਼ ਦੇ ਅੰਦਰ ਆਮਦਨੀ ਇਕੱਠੀ ਕਰਨ ਜਾਂ ਪੈਦਾ ਹੋਣ ਵਾਲੀ ਮੰਨੀ ਜਾਏਗੀ. ਭਾਰਤ, ਅਤੇ ਜਿੱਥੇ ਆਮਦਨੀ, ਲਾਭ ਜਾਂ ਲਾਭ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਵਿਅਕਤੀ ਬ੍ਰਿਟਿਸ਼ ਭਾਰਤ ਵਿਚ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਆਮਦਨੀ-ਟੈਕਸ ਜਾਂ ਤਾਂ ਉਸਦੇ ਨਾਮ ਜਾਂ ਉਸਦੇ ਏਜੰਟ ਦੇ ਨਾਮ ਤੇ ਵਸੂਲਿਆ ਜਾਏਗਾ, ਅਤੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹੇ ਏਜੰਟ ਨੂੰ ਮੰਨਿਆ ਜਾਵੇਗਾ, ਇਸ ਐਕਟ ਦੇ ਸਾਰੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ, ਅਜਿਹੀ ਆਮਦਨ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਮੁਲਾਕਾਟ."

ਇਸ ਉਪ-ਧਾਰਾ ਦੇ ਪ੍ਰੋਵੀਜ਼ਨ 2 ਵਿਚ ਕੋਈ ਵੀ ਅਜਿਹਾ ਏਜੰਟ ਜਿਸ ਨੇ ਫੜਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਅਜਿਹੇ ਏਜੰਟ ਵਜੋਂ ਟੈਕਸ ਲਗਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ

ਅਜਿਹੇ ਗੈਰ-ਵਸਨੀਕ ਨੂੰ ਭੁਗਤਾਨ ਯੋਗ ਕਿਸੇ ਵੀ ਪੈਸੇ ਵਿੱਚੋਂ ਉਪ-ਧਾਰਾ ਅਧੀਨ ਅਨੁਮਾਨਤ ਦੇਣਦਾਰੀ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਦੀ ਰਕਮ ਅਤੇ ਗੈਰ-ਵਸਨੀਕ ਅਤੇ ਅਜਿਹੇ ਏਜੰਟ ਵਿਚਕਾਰ ਕੋਈ ਅਸਹਿਮਤੀ ਹੋਣ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖ ਸਕਦਾ ਹੈ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਟੈਕਸ ਅਧਿਕਾਰੀ ਤੋਂ ਇਕ ਸਰਟੀਫਿਕੇਟ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਨੂੰ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਣ ਦੀ ਰਕਮ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ ਜੇ ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਦੇ ਨਿਰਧਾਰਣ ਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧ ਸੀ. ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਵਿਲੀਅਮਜ਼ ਬਨਾਮ ਗਾਇਕ (1) ਵਿੱਚ ਵਿਸਕਾਉਂਟ ਗੁਫਾ ਦੁਆਰਾ ਦੇਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ.): -

"ਹਕੀਕਤ ਇਹ ਹੈ ਕਿ, ਜੇ ਇਨਕਮ-ਟੈਕਸ ਐਕਟ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਹ ਪਾਇਆ ਜਾਵੇਗਾ ਕਿ ਟੈਕਸ ਦਾ ਚਾਰਜ ਲੈਣ ਵਾਲਾ ਵਿਅਕਤੀ ਨਾ ਤਾਂ ਟਰੱਸਟੀ ਹੈ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਲਾਭਪਾਤਰੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ, ਪਰ ਆਮਦਨੀ ਦੀ ਅਸਲ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਅਤੇ ਨਿਯੰਤਰਣ ਵਿੱਚ ਉਹ ਵਿਅਕਤੀ ਜਿਸ ਤਕ ਪਹੁੰਚਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ. ਐਕਟ ਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਰਾਜ ਲਈ ਮੁਨਾਫ਼ਿਆਂ ਦੇ ਅਨੁਪਾਤ ਦਾ ਲਾਭ ਲੈਣਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਅੰਤ (ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਬੋਲਣ) ਮੁਨਾਫ਼ਿਆਂ 'ਤੇ ਟੈਕਸ ਲਗਾਉਣ ਦੇ ਸਧਾਰਨ ਅਤੇ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਉਪਾਅ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਉਹ ਪਾਏ ਜਾਂਦੇ ਹਨ."

ਆਰਚਰ ਸੀ ਬਨਾਮ ਬੇਕਰ ਵੀ ਦੇਖੋ. (2), ਡੁਬਾਸ਼ ਅਸਟੇਟ ਦੇ ਐਗਜ਼ੀਕਿਊਟਰ ਬਨਾਮ ਇਨਕਮ ਟੈਕਸ ਕਮਿਸ਼ਨਰ (3).

ਇਸ ਨੂੰ ਧਾਰਾ 40, 41 ਅਤੇ 42 ਦੇ ਅਧੀਨ ਕਟੌਤੀਆਂ ਦਾ ਮੂਲ ਸਿਧਾਂਤ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ. ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 48 ਰਿਫੰਡਸ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧ ਰੱਖਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਜੇ ਜਵਾਬ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਸੋਚਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਕਿਸੇ ਵੀ ਟੈਕਸ ਦੀ ਅਦਾਇਗੀ ਲਈ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ ਤਾਂ ਇਹ ਰਿਫੰਡ ਲਈ ਇਨਕਮ-ਟੈਕਸ ਅਧਿਕਾਰੀ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ.

ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹਾਪੁੜ ਫਰਮ ਇਕ ਏਜੰਟ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 40 (2) ਅਤੇ 42(1) ਦੇ ਅਧੀਨ ਜਵਾਬਦੇਹ ਦੇ ਮੁਨਾਫ਼ਿਆਂ 'ਤੇ ਆਮਦਨੀ-ਟੈਕਸ ਲਈ ਮੁਲਾਂਕਣ ਵਜੋਂ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ ਹਾਪੁੜ ਵਿਖੇ ਲੈਣ-ਦੇਣ

(1) (1920) 7 ਟੀ.ਸੀ. 387, 411 (HL)

(2) (1927) 11 ਟੀ.ਸੀ. 749, 770 (HL)

(3) (1951) 19 ਆਈ.ਟੀ.ਆਚ. 182, 189 (SC)

ਅਤੇ, ਇਸ ਲਈ, ਧਾਰਾ 42(1) ਦੇ ਉਪਬੰਧ ਦੇ ਅਧੀਨ ਜਵਾਬਦੇਹ ਦੇ ਮੁਨਾਫਿਆਂ ਦੀ ਰਕਮ 'ਤੇ ਭੁਗਤਾਨ ਯੋਗ ਆਮਦਨੀ-ਟੈਕਸ ਦੀ ਅਨੁਮਾਨਤ ਰਕਮ ਨੂੰ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਣ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਸੀ। ਜੇ ਕਿ ਇਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਕਟੌਤੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਿਆ ਅਤੇ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਭੁਗਤਾਨ ਕੀਤਾ। ਇਸ ਤੱਥ ਨੂੰ ਸਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਚੁਣੌਤੀ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਜਿਸ ਅਧਾਰ 'ਤੇ ਇਸ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ 'ਤੇ ਹਮਲਾ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਉਹ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਜਵਾਬਦੇਹ ਦੀ ਕੁੱਲ ਵਿਸ਼ਵ ਆਮਦਨੀ ਟੈਕਸ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ, ਇਸ ਲਈ, ਹਾਪੁਰ ਲੈਣ-ਦੇਣ 'ਤੇ ਹੋਏ ਮੁਨਾਫਿਆਂ ਤੇ, ਬ੍ਰਿਟਿਸ਼ ਭਾਰਤੀ ਟੈਕਸ ਅਧਿਕਾਰੀ ਕੋਈ ਟੈਕਸ ਨਹੀਂ ਲਗਾ ਸਕਦੇ ਸਨ। ਇਹ ਵਿਵਾਦ ਧਾਰਾ 40(2) ਅਤੇ 42(1) ਅਤੇ ਇਸ ਵਿਚਲੇ ਪ੍ਰੋਵਿਸੋ ਦੇ ਅਧੀਨ ਪੈਦਾ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਪ੍ਰਬੰਧਾਂ ਅਤੇ ਦੇਣਦਾਰੀ ਨੂੰ ਨਜ਼ਰ ਅੰਦਾਜ਼ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਕਾਨੂੰਨਾਂ 'ਤੇ ਟੈਕਸ ਲਗਾਉਣ ਦੇ ਸਿਧਾਂਤ ਦੇ ਵੀ ਉਲਟ ਹੈ ਕਿ ਮੁਨਾਫੇ 'ਤੇ "ਟੈਕਸ ਲਗਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਉਹ ਪਾਏ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।" ਇਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਉਹ ਹਾਪੁਰ ਫਰਮ ਦੇ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਸਨ ਜੋ ਆਮਦਨੀ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਅਤੇ ਨਿਯੰਤਰਣ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਹਾਪੁੜ ਵਿਖੇ ਏਜੰਟ ਨੇ ਐਕਟ ਅਧੀਨ ਟੈਕਸ ਨੂੰ ਕਾਨੂੰਨੀ ਅਤੇ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਅਦਾ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਰਕਮ ਹਾਪੁਰ ਲੈਣ-ਦੇਣ 'ਤੇ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਮੁਨਾਫਿਆਂ ਵਿਚੋਂ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਕਟੌਤੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ।

ਇਜਲਾਸ-ਏ-ਖਾਸ ਦੀ ਨਿਆਂਇਕ ਕਮੇਟੀ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਜਿਸ 'ਤੇ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੇ ਆਪਣਾ ਫੈਸਲਾ ਅਧਾਰਤ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਇਸ ਕਮਜ਼ੋਰੀ ਤੋਂ ਪੀੜਤ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਦੋਵਾਂ ਧਾਰਾਵਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਬੰਧਾਂ ਅਤੇ ਸਿਧਾਂਤਕ ਦੋਵਾਂ ਨੂੰ ਨਜ਼ਰ ਅੰਦਾਜ਼ ਕਰਦਾ ਹੈ ਐਕਟ ਦੇ 40 (2) ਅਤੇ 42(1) ਅਤੇ ਇਸ ਵਿਚ ਐਕਟ ਅਧੀਨ ਏਜੰਟ ਦੀ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਅਤੇ ਏਜੰਸੀ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੁਆਰਾ ਉਪ-ਏਜੰਟਾਂ ਨੂੰ ਨੈਕਰੀ ਦੇਣ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਪ੍ਰੋਵੀਜ਼ਨ ਏਜੰਟ। ਜੇ ਹਾਪੁਰ ਫਰਮ ਨੇ ਮੁਨਾਫਿਆਂ 'ਤੇ ਟੈਕਸ ਸਹੀ ਅਦਾ ਕੀਤਾ, ਤਾਂ, ਜਵਾਬ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਇਸ ਅਧਾਰ 'ਤੇ ਰਕਮ ਨੂੰ ਚੁਣੌਤੀ ਦੇਣ ਦੀ ਆਗਿਆ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਕਿ ਉਸਦੀ ਕੁੱਲ ਵਿਸ਼ਵ ਆਮਦਨੀ ਟੈਕਸ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਬਿਨਾਂ ਕਟੌਤੀ ਕੀਤੇ ਆਪਣੇ ਮੁਨਾਫਿਆਂ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਸੀ। ਇਹ ਉਹ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਹੈ ਜਿਸ ਨੂੰ ਉਸਦੇ ਮੁਲਾਂਕਣ ਦੇ ਸਮੇਂ ਗੈਰ-ਵਸਨੀਕ ਮੁਲਾਂਕਣ ਦੁਆਰਾ ਭੜਕਾਇਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਵਿਅਕਤੀ ਜੋ ਕਿਸੇ ਵੀ ਆਮਦਨੀ, ਮੁਨਾਫੇ ਜਾਂ ਲਾਭ ਦੀ ਅਦਾਇਗੀ ਸਮੇਂ ਕਟੌਤੀ ਕਰਨ ਲਈ ਐਕਟ ਦੇ ਅਧੀਨ ਪਾਬੰਦ ਹਨ, ਉਹ ਨਹੀਂ ਹਨ

ਮੁਲਾਂਕਣ ਦੇ ਅੰਤਮ ਨਤੀਜੇ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ. ਐਕਟ ਦੀ ਸਕੀਮ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਕਟੌਤੀਆਂ, "ਤਨਖਾਹਾਂ", ਪ੍ਰਤੀਭੂਤੀਆਂ 'ਤੇ "interest" ਅਤੇ "ਆਮਦਨੀ, ਲਾਭ 1 ਅਤੇ ਲਾਭ" ਦੇ ਹੋਰ ਮੁਖੀਆਂ ਤੋਂ ਕੀਤੀਆਂ ਜਾਣੀਆਂ ਚਾਹੀਦੀਆਂ ਹਨ" ਅਤੇ ਮੁਲਾਂਕਣ ਦੇ ਸਮੇਂ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਸਮਾਯੋਜਨ ਕੀਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ. ਭਾਵੇਂ ਅੰਤਮ ਨਤੀਜੇ ਵਿੱਚ ਕਟੌਤੀ ਕੀਤੀ ਟੈਕਸ ਦੀ ਰਕਮ ਜਾਂ ਕੋਈ ਘੱਟ ਜਾਂ ਵੱਡੀ ਰਕਮ ਭੁਗਤਾਨ ਯੋਗ ਹੋਵੇਗੀ ਕਿਉਂਕਿ ਲਾਗੂ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਆਮਦਨੀ-ਟੈਕਸ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਤ ਨਹੀਂ ਕਰੇਗਾ, ਧਾਰਾ 18 ਅਧੀਨ ਜਾਂ ਏਜੰਟ ਦੀਆਂ ਧਾਰਾਵਾਂ 40(2) ਅਤੇ 42(1) ਅਧੀਨ ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦੀਆਂ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀਆਂ ਅਤੇ ਸ਼ਕਤੀਆਂ. ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਧਾਰਾ 17 ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਦਾ ਕੀ ਪ੍ਰਭਾਵ ਅਤੇ ਨਤੀਜਾ ਹੋਵੇਗਾ ਜੇ ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਕੋਈ ਉਚਿਤ ਕਾਰਵਾਈ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਉਹ ਮਾਮਲਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਜੋ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦਰਮਿਆਨ ਇਸ ਅਪੀਲ ਵਿੱਚ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ. ਅਤੇ ਜਵਾਬਦੇਹ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਨੂੰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਵਿੱਚ ਨਿਰਣਾ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ. ਇਹ ਉਹ ਮਾਮਲਾ ਹੈ ਜੋ ਮੁਲਾਂਕਣ ਨੂੰ ਜ਼ਬਤ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਜਵਾਬਦੇਹ ਅਤੇ ਇਨਕਮ-ਟੈਕਸ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਵਿਚਕਾਰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੋਵੇਗਾ.

ਸਾਡਾ ਧਿਆਨ ਦੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵੱਲ ਖਿੱਚਿਆ ਗਿਆ (1) ਇਨਕਮ ਟੈਕਸ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਵੀ. ਕਰੀਮਭੇਏ ਇਬਰਾਹਿਮ ਐਂਡ ਸੰਨਜ (1). ਉਸ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਮੁਲਾਂਕਣ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਕੰਪਨੀ ਨੂੰ ਹੈਦਰਾਬਾਦ ਦੇ ਨਿਜ਼ਾਮ ਦਾ ਏਜੰਟ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ ਜਿਸਨੇ ਮੁਲਾਂਕਣ ਕੰਪਨੀ ਨੂੰ ਰੁਪਏ ਦੀ ਰਕਮ ਉਧਾਰ ਦਿੱਤੀ ਸੀ। 50 ਲੱਖ. ਮੁਲਾਂਕਣ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਕੰਪਨੀ ਨੇ ਮੁਲਾਂਕਣ ਸਾਲ ਵਿੱਚ ਰੁਪਏ ਦੀ ਰਕਮ ਅਦਾ ਕੀਤੀ ਸੀ. ਵਿਆਜ ਦੇ ਕਾਰਨ 3 ਲੱਖ ਰੁਪਏ ਅਤੇ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਨਿਜ਼ਾਮ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ ਵਿਆਜ ਨਿਜ਼ਾਮ ਨੂੰ ਮੁਲਾਂਕਣ ਕੰਪਨੀ ਨਾਲ ਕਿਸੇ ਵਪਾਰਕ ਸੰਬੰਧ ਦੁਆਰਾ ਜਾਂ ਉਸ ਤੋਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਨਹੀਂ ਹੋਈ ਜਾਂ ਪੈਦਾ ਨਹੀਂ ਹੋਈ ਬ੍ਰਿਟਿਸ਼ ਭਾਰਤ ਵਿਚ ਜਾਂ ਬ੍ਰਿਟਿਸ਼ ਭਾਰਤ ਵਿਚ ਕਿਸੇ ਵੀ ਜਾਇਦਾਦ ਤੋਂ ਅਤੇ, ਇਸ ਲਈ, ਧਾਰਾ 42 ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਸੀ. ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ "ਕਾਰੋਬਾਰੀ ਸਬੰਧ" ਦਾ ਕੋਈ ਸਵਾਲ ਨਹੀਂ ਉਠਾਇਆ ਗਿਆ ਅਤੇ ਉੱਥੇ ਦਲੀਲ ਇਸ ਅਧਾਰ 'ਤੇ ਅੱਗੇ ਵਧੀ ਕਿ ਜਵਾਬਦੇਹ ਇਸ ਰਕਮ ਲਈ ਜਵਾਬਦੇਹ ਨਹੀਂ ਸੀ

(1) (1935) 3 I.TR. 395 (ਪੀਸੀ)

ਇਨਕਮ-ਟੈਕਸ ਕਿਉਂਕਿ "ਪੂਰੀ ਆਮਦਨ" ਆਮਦਨ-ਟੈਕਸ ਲਈ ਮੁਲਾਂਕਣਯੋਗ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਐਂਗਲੋ-ਫ੍ਰੈਂਚ 'ਟੈਕਸਟਾਈਲ ਕੰਪਨੀ, ਲਿਮਟਿਡ ਬਨਾਮ ਇਨਕਮ-ਟੈਕਸ ਕਮਿਸ਼ਨਰ, ਮਦਰਾਸ (1) ਦੇ ਅਧਾਰ ਤੇ ਅਲੱਗ-ਥਲੱਗ ਲੈਣ-ਦੇਣ ਦੀ ਦਲੀਲ., ਜਵਾਬ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਉਪਲਬਧ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਹੇਠਲੀਆਂ ਅਦਾਲਤਾਂ ਵਿਚ ਅਜਿਹੀ ਕਿਸੇ ਦਲੀਲ ਦੀ ਬੁਨਿਆਦ ਰੱਖੀ ਗਈ ਸੀ ਜਾਂ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਵਿਚ ਜਵਾਬਦੇਹ ਦੁਆਰਾ ਦਾਇਰ ਕੀਤੇ ਕੇਸ ਦੇ ਬਿਆਨ ਵਿਚ ਉਠਾਈ ਗਈ ਸੀ। ਇਕ ਹੋਰ ਕੇਸ ਜਿਸ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਉਹ ਹੈ ਗ੍ਰੀਨਵੁੱਡ ਬਨਾਮ. ਐੱਫ.ਐੱਲ. ਸਮਿਥ ਐਂਡ ਕੰਪਨੀ (2). ਇਹ ਕੇਪੇਨਹੇਗਨ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲੀ ਇੱਕ ਡੈਨਿਸ਼ ਇਟ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਮਿਤ ਫਰਮ ਦਾ ਮਾਮਲਾ ਸੀ। ਅਤੇ ਸੀਮਿੰਟ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲੀ ਮਸ਼ੀਨਰੀ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਿਆ ਜੋ ਇਸਨੇ ਦੂਜੇ ਦੇਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਨਿਰਯਾਤ ਕੀਤਾ। ਇਸਦਾ ਲੰਡਨ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਯੋਗਤਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਇੰਜੀਨੀਅਰ ਦਾ ਇੰਚਾਰਜ ਇੱਕ ਦਫਤਰ ਸੀ ਜਿਸ ਨੇ ਮਸ਼ੀਨਰੀ ਲਈ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਫਰਮ ਸਪਲਾਈ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਡੈਨਮਾਰਕ ਨੂੰ ਉਸ ਕੰਮ ਦੇ ਵੇਰਵੇ ਭੇਜੇ ਜੋ ਮਸ਼ੀਨਰੀ ਨੂੰ ਕਰਨ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਸੀ ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਮਸ਼ੀਨਰੀ ਦੀ ਸਪਲਾਈ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਸੀ ਤਾਂ ਉਹ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਖਰੀਦਦਾਰ ਨੂੰ ਖੜੀ ਕਰਨ ਦੇ ਆਪਣੇ ਤਜਰਬੇ ਦਾ ਲਾਭ ਦੇਣ ਦੇ ਯੋਗ ਹੁੰਦਾ ਸੀ ਇਹ. ਫਰਮ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਗਾਹਕਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਕੇਪੇਨਹੇਗਨ ਵਿੱਚ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ ਅਤੇ ਮਾਲ FOB ਭੇਜ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ. ਕੇਪੇਨਹੇਗਨ. ਇਹ ਉਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਆਯੋਜਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਫਰਮ ਨੇ ਯੂਨਾਈਟਿਡ ਕਿੰਗਡਮ ਦੇ ਅੰਦਰ Sch ਦੇ ਅਰਥ ਦੇ ਅੰਦਰ ਵਪਾਰ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ. ਇਨਕਮ-ਟੈਕਸ ਐਕਟ, 1853 ਦੀ ਧਾਰਾ 2 ਦਾ ਡੀ, ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ, ਆਮਦਨ-ਟੈਕਸ ਲਈ ਮੁਲਾਂਕਣ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਸੀ. ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਹੁਣ ਸਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਕੇਸ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਤੱਥ ਵੱਖਰੇ ਸਨ ਅਤੇ ਫੈਸਲਾ ਇਕ ਵੱਖਰੇ ਨਿਯਮ ਅਧੀਨ ਸੀ.

ਸਾਡੀ ਰਾਏ ਵਿੱਚ ਇਜਲਾਸ-ਏ-ਖਾਸ ਦੀ ਜੁਡੀਸ਼ੀਅਲ ਕਮੇਟੀ ਇਹ ਮੰਨਣ ਵਿੱਚ ਗਲਤੀ ਵਿੱਚ ਸੀ ਕਿ ਬ੍ਰਿਟਿਸ਼ ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਏਜੰਟ ਦੁਆਰਾ ਅਦਾ ਕੀਤੇ ਟੈਕਸ ਵਿੱਚ ਯੋਗਦਾਨ ਪਾਉਣ ਵਾਲੇ ਦੀ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਤੈਅ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਗੈਰ-ਨਿਵਾਸੀ ਯੋਗਦਾਨੀ ਦੀ ਤਰਫੋਂ, ਉਸਦੀ "ਪੂਰੀ ਆਮਦਨ" 'ਤੇ ਟੈਕਸ ਅਦਾ ਕਰਨ ਦੀ ਉਸਦੀ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਕੁੱਲ ਵਿਸ਼ਵ ਆਮਦਨ ਹੈ

(1) (1953) ਐਸ.ਸੀ.ਆਰ. 454

(2) (1922) 1 ਏ.ਸੀ. 417

ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਕਰਨੀ ਪਈ। ਇਸ ਲਈ, ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੇ ਇਹ ਪਾਇਆ ਕਿ ਲਿਕੁਇਡੇਟਰ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੁਆਰਾ ਦਾਖਲ ਕੀਤੇ ਗਏ ਲੈਣ-ਦੇਣ 'ਤੇ ਹਾਪੁੜ ਫਰਮ ਦੁਆਰਾ ਅਦਾ ਕੀਤੇ ਟੈਕਸ ਦੀ ਰਕਮ ਦਾ ਜਵਾਬ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਤੋਂ ਦਾਅਵਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਜਵਾਬ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਜਦ ਤੱਕ ਇਹ ਨਹੀਂ ਦਰਸਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਕਿ ਉਸਦੀ ਕੁੱਲ ਵਿਸ਼ਵ ਆਮਦਨੀ ਟੈਕਸ ਯੋਗ ਸੀ, ਅਸੰਤੁਲਿਤ ਹੈ। ਧਿਰਾਂ ਦਰਮਿਆਨ ਏਜੰਟ ਦੁਆਰਾ ਅਦਾ ਕੀਤੇ ਟੈਕਸ ਨੂੰ ਗੈਰ-ਵਸਨੀਕ 'ਤੇ ਮੁਲਾਂਕਣ ਦੇ ਅੰਤਮ ਨਤੀਜੇ ਦੀ ਪਰਵਾਹ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਣਾ ਪਿਆ।

ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਇਸ ਅਪੀਲ ਦੀ ਆਗਿਆ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਪੈਪਸੂ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚ ਦੇ ਫ਼ੈਸਲੇ ਅਤੇ ਆਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਵੱਖ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਵਿਦਵਾਨ ਲਿਕਵਿਡੇਸ਼ਨ ਜੱਜ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਬਹਾਲ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਪਰ ਵਿਚ ਇਸ ਕੇਸ ਦੇ ਹਾਲਾਤ ਧਿਰਾਂ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਅਤੇ ਹੇਠਲੀਆਂ ਅਦਾਲਤਾਂ ਵਿੱਚ ਆਪਣਾ ਖਰਚਾ ਚੁੱਕਣਗੀਆਂ।

ਬੀ.ਆਰ.ਟੀ.

ਡਿਸਕਲੇਮਰ:- ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਿਰਣਾ ਕੇਵਲ ਮਕੁੱਦਮੇਬਾਜ਼ਾਂ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰਕ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਕ ਮੰਤਵਾਂ ਲਈ, ਨਿਆਂ ਨਿਰਣੇ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਣ ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਮਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।

ਪੂਜਾ ਗੁਪਤਾ